

ประวัติพระธาตุดอยพญากวางคำ

บ้านโป่งแดง-สัญชัย ตำบลทุ่งหัวช้าง อำเภอทุ่งหัวช้าง จังหวัดลำพูน

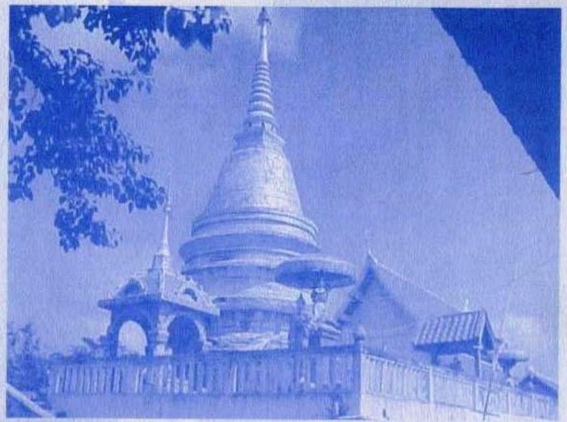
พระมหาจักรพรรดิ์ (พระเศรษฐี)
พระประธานในพระวิหารวัดพระธาตุดอยพญากวางคำ

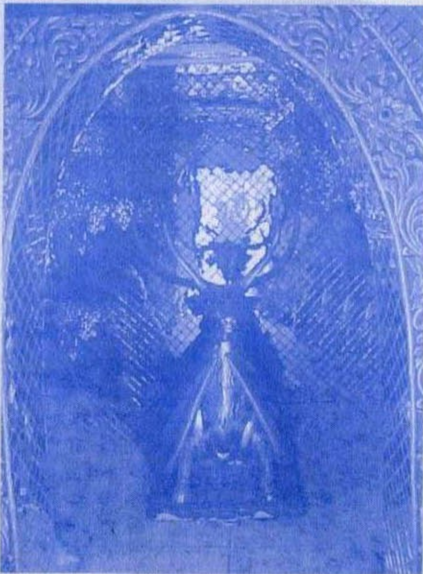

หลวงปู่ กับ ในหลวง

ขอเชิญร่วมสร้างพระอุโบสถกลางน้ำ

คำขอขมาพระรัตนตรัย

"นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ" (ว่า ๓ จบ)

"สัพพัง อะปะระธัง ขะมะถะเม (หลายคนเปลี่ยนว่า ขะมะตุโน) ภันเต อุกาสะ ทวารัตตะเยนะกะตัง สัพพัง อัปปะระธัง ขะมะถะเม (หลายคนเปลี่ยนว่าขะมะตุโต) ภันเต อุกาสะ ขะมามิ (หลายคนเปลี่ยนว่า ขะมามะ) ภันเต ฯ"

หากข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้เคยประมาทพลาดพลั้งล่วงเกินต่อพระรัตนตรัย อันมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทุกฯ พระองค์ พระธรรม พระอริยะสงฆ์ทั้งหลาย ครูบาอาจารย์เจ้าทั้งหลาย และผู้มีพระคุณทุกท่านในชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ดี ด้วยทางกาย วาจา หรือด้วยทางใจก็ดี และด้วยเจตนาก็ดี มิได้มีเจตนาก็ดี รู้เท่าถึงการก็ดีหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ดี ขอองค์สมเด็จพระสัมมา สัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระธรรม พระอริยะสงฆ์ทั้งหลาย ครูบาอาจารย์ ทั้งหลาย (มีองค์หลวงปู่ พระครูบาเจ้าชัยยะวงศาเป็นที่สุด) และผู้มีพระคุณทุกท่าน ได้โปรดปลดโทษให้แก่ข้าพระพุทธเจ้า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพานด้วยเทอญ

คุยกันก่อน

หนังสือประวัติพญากวางคำที่อยู่ในมือท่านผู้อ่านเล่มนี้ ทำขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกในงานทอดกฐินสามัคคีปี ๒๕๔๖ ได้ถอดออกจากเทปบันทึกที่องค์หลวงปู่ได้เมตตาเล่าให้ฟังในสมัยที่ได้อยู่เฝ้าอุปฐากองค์ท่านที่วัดพระพุทธบาทห้วยต้มและจากปากชาวบ้านเล่าสู่กันฟังสืบๆ มา เพื่อเป็นการอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรมที่เป็นตำนานเล่าขานกันสืบมาจนถึงปัจจุบันมิได้ให้หายไป อนุชนรุ่นหลังจะได้เก็บเอาไว้เป็นแบบฉบับในการศึกษาประเพณีท้องถิ่นว่าวัดดอยกับพญากวางคำโพธิสัตว์กับองค์หลวงปู่และจุดประสงค์สำคัญที่องค์หลวงปู่ได้สร้างให้เป็นวัด ขึ้นว่ามีที่มีมาที่ไปอย่างไรเกี่ยวเนื่องเข้าด้วยกันอย่างไร แล้วยังมีประวัติของ พระประธานในพระวิหารปางพระมหาจักรพรรดิกับรูปทรงของพระวิหารที่ แปลกไปจากที่อื่นๆ เป็นปฏิมากรรมที่น่าศึกษาและอนุรักษ์ไว้ และภายในเล่ม ยังได้รวบรวมคติธรรมคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยานเถระ (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี) บางบทที่อาจจะเป็นประโยชน์กับท่านผู้อ่านบ้าง **แล้วยังมีคำอธิฐานคาถา คำไหว้ต่าง ๆ** คงจะเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านไม่มากก็น้อย แล้วขออนุโมทนากับท่านผู้มีจิตศรัทธาที่ได้สละปัจจัยร่วมสร้าง หนังสือขึ้นเป็นธรรมทาน อันเป็นทานที่มีอานิสงส์ให้ผลในทางปัญญาความเฉลียวฉลาดในการแก้ไขปัญหามีปฏิภาณไหวพริบให้ตัดกิเลส ให้เป็นสมุเฉทประหารอันเป็นเครื่องดองในสันดานให้พ้นทุกข์ ในวัฏฏะสงสาร เข้าถึงฝั่งเมืองแก้วคือพระนิพพานในปัจจุบันกาลนี้เทอญ

ความผิดพลาดอาจมีเกิดขึ้นในหนังสือประวัติเล่มนี้ ข้าพเจ้าผู้จัดทำขึ้นจึงขอนอบน้อมรับและขอโอกาสครูบาอาจารย์และบัณฑิตท่านผู้รู้ทั้งหลายได้โปรดชี้แนะเพื่อเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ให้มีสติสามัญสำนึกที่ดีในการทำหนังสือและจะได้ปรับปรุงแก้ไขให้ละเอียดรอบคอบต่อไป

สนฺตจิตฺโต ภิกขุ

๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๖

สารบัญ

ตำนานประวัติดอยพญากวางคำ

ขอทำความเข้าใจก่อนที่ท่านผู้อ่านจะได้รู้ที่มาของตำนานพญากวางคำ ณ วัดพระธาตุดอยพญากวางคำแห่งนี้ ผู้เขียนได้รับความเมตตาจากองค์หลวงปู่ได้เล่าให้ฟัง ในสมัยที่ผู้เขียนยังเป็นสามเณรอยู่อุปฐากองค์ท่านที่วัดพระพุทธบาทห้วยต้ม และได้บันทึกเทปคลาสเสทไว้ด้วย ลูกศิษย์ของท่านที่เป็นฆราวาสบางท่านอาจได้รับฟังมาไม่เหมือนกันแต่คล้ายกัน มีอยู่วันหนึ่งท่านได้เล่าความเป็นมาของแม่โคกับพระโคอุสุภราช (พระสัมมาสัมพุทธสมณ-โคดมเจ้าองค์ปัจจุบันเสวยพระชาติเป็นพระโคอุสุภราช) กับวัดพระธาตุห้าดวงให้โยมคณะหนึ่งฟังผู้เขียนได้มีโอกาสร่วมฟังด้วย จึงมีความสงสัยหรืออาจจะมีอะไรบางอย่างดลใจให้ตั้งคำถามเรียน-ถามกับองค์หลวงปู่ว่าแม่พระโคอุสุภราชกับตำนานพญากวางคำโพธิสัตว์เจ้า ที่ดอยพญากวางคำนั้นอันไหนเกิดก่อนอันไหนเกิดทีหลัง หลวงปู่ท่านได้เมตตาบอกว่าพญากวางคำโพธิสัตว์นั้นมีมาก่อนที่สมัยพระโคอุสุภราชจะเกิด...ฯ

ครั้งพุทธกาลแต่เดิมมา ณ ขุนห้วยโป่งแดงปัจจุบัน เวลาบ่ายคล้อยมีกวางฝูงหนึ่งประมาณสิบกว่าตัวออกหากินตามประสาสัตว์โลกโดยการนำของจ่าฝูง

ในขณะเดียวกันนั้นก็มีพรานล่าเนื้ออยู่สองกลุ่มออกล่าสัตว์ กลุ่มหนึ่งมาทางทิศเหนือ อีกกลุ่มหนึ่งมาทางทิศใต้ ได้มาเจอพญากวางคำฝูงกวาง

กำลังออกหากินอยู่พอดี ด้วยความเป็นจ่าฝูงโดยสัญชาติญาณแห่งโพธิสัตว์ที่จะให้บริวารพ้นภัยอันตรายจากกลุ่มพรานอันมีสติปัญญาว่องไวและความเสียสละ จึงตัดสินใจหลอกล่อนายพรานทั้งสองกลุ่มให้สนใจติดตามตัวเองแต่ผู้เดียว โดยมุ่งหน้าวิ่งหลอกล่อ

พรานขึ้นไปบนเขาที่อยู่ใกล้ที่สุดคือพระธาตุดอยกวางคำปัจจุบัน เพื่อให้พ้นและห่างจากบริวารที่หากินอยู่ โดยไม่ห่วงตัวเองไม่หวั่นเกรงกลังต่อความตาย

ในขณะนั้นบนจอมเขาขุนห้วยโป่งแดง ที่พญากวางคำกำลังวิ่งขึ้นไปนั้น มีพระมหาเถระรูปหนึ่งออกเดินธุดงค์โปรดสัตว์โลก มาพักปักกลดจำศีลภาวนาอยู่บนจอมเขาขณะนั้นกำลังทำวัตรสวดมนต์พระอภิธรรมอยู่ พญากวางได้วิ่งหนีพรานมาเจอพระมหาเถระสวดมนต์พระอภิธรรมอยู่จึงได้หยุดยืนฟังและพิจารณาว่า เสียงนี้เหมือนเคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ไพเราะมาก จิตจึงเกิดความเพลิดเพลินหลงไหลติดในเสียงสวดมนต์ของพระมหาเถระ ลืมว่ากำลังวิ่งหนีกลุ่มพรานอยู่ ไม่สนใจไม่กลัวความตายว่าจะมาถึงตัว พรานล่าเนื้อทั้งสองกลุ่มได้วิ่งไล่พญากวางขึ้นมาบนจอมเขาเพราะเห็นรูปร่างลักษณะใหญ่โตสวยงาม พอมาเจอพญากวางหยุดอยู่กับที่ไม่เคลื่อนไหว ก็ใช้อาวุธคือธนู ยิงใส่พญากวางทันทีโดยไม่ลังเลและไม่ทันได้สังเกตุว่ามีพระธุดงค์ปักกลดอยู่ใกล้ ๆ (หลวงปู่เมตตาบอกว่า ด้วยบารมีบุญเก่าเดิมมาและอานิสงส์ที่จิตติดในเสียงสวดมนต์เป็นธรรมของพระพุทธเจ้า)

ในขณะนั้นพญากวางคำไม่รู้สึกตัวว่าถูกยิงเสียชีวิต แต่รู้ตัวว่าเหมือนหลับแล้วตื่นขึ้นมาก็ได้อุบัติจุติเกิดเป็นเทพบุตรอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวตึงสา (ดาวดึงส์) มีประสาทวิมานกว้างได้สิบสองโยชน์ สูงสิบสองโยชน์และมีเทพธิดานางฟ้าเป็นบริวารอีกเป็นพันองค์

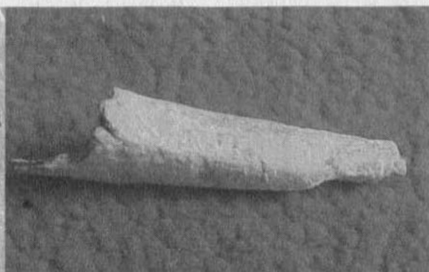

ส่วนพรานทั้งสองกลุ่มก็ได้แบ่งเนื้อกวาง โดยไม่ได้สนใจพระธุดงค์ที่ปักกลดสวดมนต์อยู่ ส่วนหนังของกวางนั้นพรานได้เอาไปตากไว้บนก้อนหินใกล้ ๆ กับ เขาลูกนี้ (ปัจจุบันกลายเป็นแท่งหินหนังกวางอยู่ห่างจากวัดไม่ไกลนัก หลวงปู่เมตตาพาชาวบ้านไปดูและยืนยันด้วยองค์ท่านเอง) ส่วนหัวกวางพรานได้นำไปคั่วปัจจุบันคือบ้านหัวขัวแต่หลวงปู่บอกว่า "บ้านหัวขัว" ไม่ถูกต้องเป็น "หัวคั่ว"เพราะพรานเอาหัวกวางมาคั่วที่นี่ ปัจจุบันนี้ชาวบ้านเรียกเพี้ยนเป็นภาษาล้านนาว่า "หัวขัว" (หัวสะพาน) เป็นจริงอย่างที่หลวงปู่บอกเพราะชาวบ้าน

ได้ไปขุดลอก ลำเหมืองข้างวัดม่วงคำ ในสมัยที่องค์ท่านได้บูรณะวัดม่วงคำ ปัจจุบันได้ไปเจอกระดูกกะโหลกกวางฝังอยู่จึงนำไปให้หลวงปู่ดู ท่านบอกว่า ใช่เป็นกระดูกส่วนหัวพญากวางคำ (น่าเสียดายมิได้มีใครสนใจเก็บรักษาไว้จึงได้สูญหายไปในที่สุด)

เนื้อพญากวางคำกลายเป็นหิน

กระดูกพญากวางคำกลายเป็นหิน

พระมหาเถระนั้นเมื่อสวดมนต์ไหว้พระปฏิบัติกรรมฐานแล้วจึงได้มาเทศน์โปรดสั่งสอนบอกกล่าวให้กลุ่มพรานที่กำลังแบ่งเนื้อพญากวางคำและได้ชี้บอกพรานทั้งหลายว่า “สูทั้งหลายทำบาปมากแล้ว สูรู้ไหมว่ากวางที่สูยิงนั้นไม่ใช่กวางธรรมดาทั่วไป แต่เป็นพญากวางคำโพธิสัตว์บำเพ็ญบารมี ได้พาบริวารออกหากินต่อไปภายหน้าจักได้เป็นพระพุทธเจ้าอีกต๋นหนึ่ง” แล้วเทศน์โปรดพรานให้เลิก ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตหันมาทำบุญรักษาศีลโดยการได้นำศีลห้า

ไปปฏิบัติ พรานทั้งหมดเมื่อฟังพระมหาเถระเทศน์จบก็มีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระรัตนตรัยจึงขอรับศีลห้าไปปฏิบัติ แล้วพร้อมใจกันนำอาวุธทั้งหลายถวายพระมหาเถระเพื่อบูชาพระธรรมคำสอนของพระมหาเถระและบูชาศีลห้า (หลวงปู่จึงบอกว่าดอยลูกนี้คือดอย- ศีลห้า) เมื่อกลุ่มพรานมีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระรัตนตรัยแล้วจึงนึกถึงพระคุณของพระมหาเถระ

หัวหน้ากลุ่มพรานจึงได้ขอให้พระมหาเถระทำสัญลักษณ์ไว้ให้เป็นอนุสรณ์ตัวแทนของพระมหาเถระเพื่อเขาจะได้สักการะบูชาต่อไปในวันข้างหน้า พระมหา-เถระจึงได้อธิฐานจิตเหยียบรอยเท้าไว้บนหินให้พรานรักษาและได้มากราบไหว้สักการะบูชาต่อไป

พระมหาเถระได้เล็งเห็นว่าในอนาคต ณ สถานที่แห่งนี้คงจะดำรงอายุสืบทอดพระพุทธศาสนาในอนาคตข้างหน้า พระมหาเถระจึงได้ขอเอา

เขาพญากวางโพธิสัตว์จากพรานไว้ หลังจากพรานกลับกันไปหมดแล้ว พระมหาเถระจึงได้นำเขาพญากวางคำที่ได้ขอมาจากพราน อธิฐานจิตฝังเขาพญากวางคำไว้ตรงจุดสูงสุดของจอมเขาแล้วทำสัญลักษณ์ไว้โดยการนำเอาหินสามก้อนมาวางไว้เป็นรูปสามเหลี่ยม (ปัจจุบันหลวงปู่ได้สร้างพระธาตุครอบตรงหินสามก้อนที่ฝังเขา พญากวางคำ)

พรานทั้งสองพวกจึงได้แยกย้ายกันกลับ อีกพวกหนึ่งไปทางทิศใต้ อีกพวกหนึ่งไปทางทิศเหนือ พอไปได้สักระยะหนึ่ง ทั้งสองพวกจึงมาคิดทบทวนคำบอกของพระมหาเถระว่ากวางตัวนี้ไม่ใช่กวางธรรมดาแต่เป็นพญากวางคำโพธิสัตว์บำเพ็ญบารมี วันข้างหน้าจักได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตกาลข้างหน้า เมื่อคิดได้จึงปรึกษาพร้อมใจกันไม่กินเนื้อพญากวางคำ แล้วพร้อมใจกันนำเอาเนื้อพญากวางคำมากองรวมกันไว้ทั้งหมดแล้วแยกย้ายกันกลับ ปัจจุบันเนื้อพญากวางคำได้กลายเป็นหินหมดและหลวงปู่ได้ให้ไปเก็บเอามารักษาไว้บนวัดเพื่อให้อนุชนรุ่นหลังได้เห็นเป็นอนุสติเตือนใจ

ผู้เขียนได้อ่านเจอในหนังสือขององค์หลวงปู่ดู่ วัดสะแกตอบคำถามปัญหาธรรมของลูกศิษย์ว่ารอยเท้าที่แต่ละครูบาอาจารย์ได้เหยียบรอยเท้าเพื่อบูชา พระพุทธเจ้าให้ได้อานิสงส์สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคต

ในสมัยที่องค์หลวงปู่มาเจอรอยพระบาท แล้วให้ชาวบ้านกระเหรี่ยงมาช่วยสร้างให้เป็นวัดขึ้น จึงได้บอกให้ชาวบ้านไปดูจุดที่พรานนำเนื้อพญากวางคำกองไว้ ไม่ห่างจากวัดพระธาตุดอยพญากวางคำไปเท่าใดนัก

ความเป็นมาที่องค์หลวงปู่ได้มาก่อสร้างบูรณวัดพระธาตุดอยพญากวางคำ ปัจจุบันได้เป็นสถานที่ที่ชาวบ้านใช้ทำบุญทำพิธีกรรมในพระพุทธศาสนาสร้างบารมีเพื่อสาธารณะประโยชน์ เพื่อสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาขององค์สหลี้สัพพัญญูพระพุทธเจ้าให้ถึงห้าพันพระวษานั้นมีเหตุอยู่ตามที่องค์หลวงปู่ได้เมตตาเล่าให้ผู้บันทึกฟังว่า เมื่อประมาณหกสิบปีที่ผ่านมาในสมัยที่ท่านได้ติดตาม พระครูบาเจ้าศรีวิชัยมาบูรณะซ่อมแซมวัดพระธาตุหัวขัวห่างจากวัดไปตามทิศตะวันตกประมาณห้ากิโลเมตรเป็นวัดอายุเก่าแก่พอสมควรในเขตอำเภอทุ่งหัวช้าง มีอยู่วันหนึ่งชาวบ้านหัวขัวได้เล่าให้ท่านฟังว่าได้ไปหาเห็ดบนดอยตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของวัดพระธาตุหัวขัวประมาณห้ากิโลเมตรได้ไปเจอรอยเท้าอยู่บนหินบนดอยลูกนั้นและได้เล่าบอกต่อ ๆ กันไปให้พระเณรที่ติดตามมาช่วยพระครูบาศรีวิชัยบูรณะพระธาตุหัวขัวฟัง ตั้งแต่นั้นมาพระภิกษุที่มาช่วยงานครูบาเจ้าศรีวิชัยได้ไปเที่ยวดูก็ไปเจอจริง ๆ ตามคำบอกเล่าของชาวบ้าน แล้วพระภิกษุหมู่นั้นก็เอามาล้อองค์หลวงปู่ว่า "บ่อจั้ยเป็นรอยพระบาทพระพุทธเจ้าเป็นรอยติ๋นของตุ๊วงษ์" (ไม่ใช่เป็นรอยเท้าพระพุทธเจ้า

แต่เป็นรอยเท้าของครูบาวงษ์เอง) ที่องค์หลวงปู่ถูกล้อเลียนนั้นเพราะหลวงปู่ชอบเก็บตัวอยู่องค์เดียว ไม่สุงสิงกับหมู่พวก ตั้งแต่นั้นมาถ้าวันไหนว่างจากงานซ่อมแซมบูรณะวัดพระธาตุหัวขัว องค์หลวงปู่มักจะขึ้นไปกราบรอยพระบาท

บางครั้งขึ้นไปกราบที่เดิมไม่มีรอยพระบาท หาอย่างไร ก็ไม่เจอ วันหลังขึ้นไปใหม่ไปที่เดิมปรากฏมีรอยพระบาทอยู่ที่เดิม เป็นอยู่ หลายครั้งเหตุการณ์อย่างนี้องค์หลวงปู่เมตตาบอกกับผู้บันทึกว่าที่เป็นเหตุอย่างนี้เพราะเทวดาที่รักษารอยพระบาทเอาซ่อนคือบังตาไม่ให้เห็น องค์หลวงปู่จึงเกิดแรงบันดาลใจให้ท่านอยากจะสร้างที่ครอบรอยพระบาทขึ้นมา หลังจากนั้นมาองค์หลวงปู่จึงขึ้นไปกราบสักการะอีกครั้ง ในตอนนี้ท่านได้เก็บเอาก้อนหินบริเวณรอบรอยพระบาทมาก่อทำเป็นรั้วให้ดูเรียบร้อยสะอาดงามตาแก่ผู้มา กราบไหว้ทีหลัง และเพื่อป้องกันเวลาขึ้นมากราบวันหลัง รอยจะมิได้ถูกเทวดาซ่อนอีก ในตอนนี้ท่านจึง

ได้ตั้งจิตอธิฐานว่าถ้ารอยเท้านี้เกี่ยวข้องผูกพันกับท่านเป็นรอยพระบาทจริงไม่ได้ถูกสร้างหรือมนุษย์ทำขึ้นและเป็นบุญของท่านที่จะได้บูรณะก่อสร้างที่ครอบรอยพระบาท ก็ขอให้ได้สร้างที่ครอบรอยพระบาทแล้วเสร็จภายในระยะเวลาเพียงเจ็ดวันเท่านั้น พออธิฐานจิตเสร็จท่านบอกว่าได้ยินเสียงดอยครางสั่นสะเทือน คือเทวดาที่รักษารอยพระบาทรับรู้เป็นพยานและอนุโมทนาสาธุการในเจตนาจะบูรณะการอธิฐานจิตขององค์ท่านที่เป็นจริงตามคำอธิฐานของท่าน ท่านได้ทำการก่อสร้างที่ครอบรอยพระบาทแล้วเสร็จภายในเจ็ดวันพอดี ในระหว่างที่ทำการก่อสร้างนั้นหลวงปู่สร้างเองทั้งหมดไม่มีใครช่วยท่านเลยและท่านไม่ได้จำวัตรที่รอยพระบาทนี้ ยังคงจำวัตรที่วัดพระธาตุหัวขัว ฉันเช้าเสร็จแล้วก็เดินเท้าขึ้นมาทำงาน พอตกเย็นตะวันตกดินท่านก็เดินทางกลับมาจำวัตรที่วัดพระธาตุหัวขัวตามเดิม เป็นอย่างนี้ทุกวัน (ภายใน ๗ วัน) ท่านจึงตั้งชื่อรอยพระบาทว่า "พระบาททันใจ" ถ้าใครมีปัญหาอะไรก็ให้มาอธิฐานขอที่รอยพระบาทนี้ศักดิ์สิทธิ์เร็วทันใจ ท่านเมตตาบอกสั่งไว้

หลังจากสร้างที่ครอบรอยพระบาทเสร็จแล้วและช่วยครูบาเจ้าศรีวิชัยบูรณะวัด พระธาตุหัวขัวจนแล้วเสร็จ ท่านจึงได้นำพาชาวบ้านหัวขัว โป่งแดง-สัญชัยตัดถนนขึ้นสู่ดอยตรงกับที่ได้สร้างบันไดนาคในปัจจุบัน และได้ขุดสร้างทางเป็นวงกลม ขึ้นสู่ดอยอีกสายหนึ่งจึงเรียกติดปากชาวบ้านแต่ก่อนว่าวัดดอยวงเรียกตามลักษณะของถนนที่เป็นวงกลมขึ้นดอย และได้สร้างพระธาตุขึ้นหนึ่งองค์ สร้าง พระวิหารอีกหนึ่งหลัง เสนาสนะ กุฎิพร้อมต่อประปาภูเขานำมาใช้ในวัดและใน หมู่บ้านโป่งแดง-สัญชัย จนถึงปัจจุบันนี้

หลวงปู่ท่านผูกพันกับวัดพระธาตุดอยกวางคำนี้มากถึงกับออกปากว่าสถานที่นี้คือป่าช้าของกู ความหมายคือท่านได้เกิดเป็นกวางคือพญากวางคำแล้วได้มาสิ้นชีวิต ณ สถานที่แห่งนี้ประมาณปี ๒๕๓๓ หลวงปู่ได้สร้างพระวิหารขึ้น ๑ หลัง มีหลวงพี่ปั๋น ปามจโจ ดูแลอยู่จนพระวิหารสร้างเสร็จแล้วหลวงปู่ก็ได้ไปบูรณะวัดม่วงคำห่างจากวัดพระธาตุไปทางทิศเหนือประมาณ ๒ กิโลเมตร ท่านปั๋นได้ไปช่วยดูแลจนถึงปัจจุบัน มาประมาณปี ๒๕๓๙ ผู้เขียนบรรพชาเป็นสามเณรได้ฝากตัวเป็นศิษย์หลวงปู่ และเป็นลูกศิษย์องค์เดียวที่มีภูมิลำเนาบ้านเกิดอยู่ในบ้านทุ่งหัวช้าง อ.ทุ่งหัวช้าง โดยกำเนิดมีความสำนึกว่า หลวงปู่ท่านได้มาสร้างไว้ในเขตของบ้านเกิดตัวเอง และยังเป็นวัดของครูบาอาจารย์ด้วยคิดว่าสมควรที่จะมาช่วยองค์หลวงปู่พ่อครูบาอาจารย์ดูแลรักษาโดยมิได้มีเจตนาอื่นเลย และได้ขึ้นมาเจอ ท่านพงศักดิ์ประจำอยู่ก่อนแล้ว ได้มาช่วยบูรณะจนถึงปัจจุบัน แล้ว หลวงปู่ท่านยังได้ฝากคำพูดที่เป็นปริศนาไว้กับพระที่อุปสมบทรุ่นเดียวกันกับ ผู้เขียน ตอนองค์ท่านไปดูงานก่อสร้างพระเจดีย์ที่อนุสาวรีย์ครูบาเจ้าศรีวิชัย รอยต่อ ลี้-เถิน ว่าให้ผู้เขียนรีบขึ้นไปดอยกวางคำ เดี๋ยวเขาจะมายึดวัดแล้ว พระที่ท่านดูแลรักษาอนุสาวรีย์มาบอกเอาตอนองค์หลวงปู่ท่านทิ้งสังขารแล้ว เลยไม่ได้คำตอบที่ชัดเจน และอีกหลายเรื่องที่องค์ท่านมักจะเอ่ยขึ้นมาลอย ๆ โดยไม่มีสาเหตุพอมาเจอปัญหาทีหลังจึงได้รู้ว่า หลวงปู่ท่านได้ให้คำตอบไว้ตั้งนานแล้วแต่ปัญหามาทีหลัง แสดงว่าองค์หลวงปู่ท่านรู้ล่วงหน้ามาแล้ว จากนี้ไปไม่มีสังขารหลวงปู่ที่เราเหล่าลูกศิษย์จะได้กราบเรียนถามปัญหาอย่างที่เคยมาคงเหลือแต่

คำสอนที่องค์ท่านได้เมตตาสั่งสอนมาและยังมีสมบัติอีกชิ้นหนึ่งที่องค์ท่านได้เมตตาสร้างไว้ให้เหล่าคณะศิษย์จะได้แสดงความกตัญญูกตเวทิตาต่อองค์ท่าน มากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับแรงศรัทธาของคณะศิษย์ที่มีต่อองค์หลวงปู่ เปรียบเสมือนเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายที่พ่อทิ้งไว้ให้ลูกช่วยดูแลสืบต่อปฏิปทางานของพ่อเพื่อเป็นการสืบทอดต่ออายุพระพุทธศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสมโคดมบรมศาสดาสัมพุทธเจ้าให้ถึง ๕๐๐ ปีในอนาคตกาลข้างหน้าแล

เรื่องย่อพญาชมพูบดี

พระประธานในพระวิหารของวัดพระธาตุดอยพญากวางคำมีมาในสมัยที่องค์พระเดชพระคุณหลวงปู่ครูบาเจ้าชัยยะวงศาสร้างพระวิหารสำเร็จแล้ว ท่านได้ให้สร้างพระประธานเป็นแบบทรงเครื่องเรียกว่าปางมหาจักรพรรดิ หลวงปู่บอกว่าเป็น พระเศรษฐี ทั้งองค์ประดับไว้ด้วยเพชรพลอย เป็นที่น่าสังเกตุว่าวัดแต่ละที่ ที่องค์หลวงปู่ท่านไปบูรณะสร้างขึ้นใหม่นั้นพระประธานจะไม่ซ้ำแบบกันเลย วัดแต่ละที่นั้นประวัติความเป็นมาไม่เหมือนกัน ดั่งที่ท่านผู้อ่านจะได้อ่านพุทธตำนานของพระพุทธรูปปางพระมหาจักรพรรดิ์ที่ประดิษฐานอยู่ ณ วัดพระธาตุดอยพญากวางคดังนี้

ในสมัยพุทธกาล มีพระมหากษัตริย์ผู้เรืองอำนาจพระองค์หนึ่งซึ่งเป็นกษัตริย์ปกครองเมืองปัญจาลราษฐ พระนามว่า พญาชมพูบดี กล่าวกันว่าพร้อม ๆ กับการประสูติของพระองค์ขุมทองในที่ต่าง ๆ ก็ผุดขึ้นมามากมาย อันแสดงถึง บุญญาธิการของพระองค์ ประชาชนในเมืองนี้ จึงมีฐานะความเป็นอยู่ที่มั่งคั่งสมบูรณ์

พญาชมพูบดี ทรงมีอาวุธวิเศษ ๒ อย่าง คือ ฉลองพระบาทแก้ว ซึ่งเมื่อสวมเข้าไปแล้วก็จะพาพระองค์เหาะไปในที่ต่าง ๆ ได้ ทั้งยังได้อธิฐานแปลงเป็นนาคราชเข้าประหัตประหารศัตรูได้อีกด้วย อาวุธอย่างที่สองคือ วิษศร ซึ่งเป็นลูกศรวิเศษใช้ต่างราชฑูตหากกษัตริย์เมืองใดไม่มาอ่อนน้อมขึ้นต่อพระองค์ วิษศรนี้ก็จะไปร้อยพระกรรณ (หู) พาตัวมาเข้าเฝ้าพระองค์จนได้ ทำให้กษัตริย์ทั้งหลาย พากันยำเกรงในพระเดชานุภาพแห่งพญาชมพูบดี

รุกรานพระเจ้าพิมพิสาร

ด้วยอาวุธวิเศษคู่พระกาย พระองค์ได้ขยายพระราชอาณาเขตออกไปอย่างกว้างขวาง กระทั่งถึงกรุงราชคฤห์ของพระเจ้าพิมพิสาร ผู้เป็นพุทธอุบาสกแห่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาวุธวิเศษของพระองค์ก็ไม่อาจทำอันตรายแก่พระเจ้าพิมพิสารได้ ด้วยอาศัยพระพุทธานุภาพ พญาชมพูบดีทรง แค้นพระทัยมาก แม้จะส่งอาวุธวิเศษอย่างไดมาก็พ่ายแพ้พุทธจักรและพระพุทธานุภาพแห่งพระพุทธองค์

พระพุทธองค์ทรงเนรมิตองค์เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ์

เมื่อพระพุทธองค์ทรงเห็นว่าพญาชมพูบดี ประสบความพ่ายแพ้มี ทิฏฐิมานะเบาบางลง ประกอบกับทรงเล็งเห็นวาสนาปัญญาของพญาชมพูบดีที่จะสามารถสำเร็จมรรคผลได้ จึงมีพุทธฎีกาตรัสใช้ในองค์อินทร์แปลงเป็น ราชฑูตพา พญาชมพูบดีมาเข้าเฝ้า ส่วนพระพุทธองค์ทรงเนรมิตองค์เป็น พระเจ้าจักรพรรดิ์ ทรงเครื่องราชาภรณ์แต่ล้วนงดงาม ส่วนพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะเถระเจ้า พร้อมด้วยเหล่า ภิกษุสงฆ์สาวก ก็เนรมิตกายเป็นเสนาบดีใหญ่ น้อย ล้วนแล้วแต่น่าเกรงขาม ทั้งเนรมิตเวฬุวัน ให้เป็นพระนครใหญ่ประกอบ ด้วยกำแพงถึง ๗ ชั้น และมีพุทธฎีกาตรัสสั่งให้เทวดา อินทร์ พรหม คนธรรพ์ และนาค ร่วมเนรมิตเป็นตลาดน้ำและตลาดบก

พระยาชมพูบดีเข้าเฝ้าพระพุทธองค์

เมื่อองค์อินทร์ซึ่งเนรมิตกายเป็นราชฑูตไปถึง เห็นพญาชมพูบดี และเหล่าเสนาอำมาตย์ยังถือดี จึงแสดงฤทธานุภาพเป็นที่ประจักษ์ พญาชมพูบดีมิอาจ แข็งขืนจำยอม ต้องยกพลเดินทัพเพื่อเข้าเฝ้าพระพุทธองค์

เมื่อพระยาชมพูบดี เดินเข้าเขตพระนครก็ตกตะลึงกับความยิ่งใหญ่อลังการแห่งพระนครที่พระพุทธองค์ทรงเนรมิต ซึ่งแม้แต่เหล่าแม่ค้าริมทางก็ยังงดงามกว่าพระอัครมเหสีของพญาชมพูบดี จนชวนให้รู้สึกขวยเขินก้าวเดินไม่ตรงทาง และเมื่อเดินผ่านมาทางกำแพงพระนครแต่ละชั้น ทอดพระเนตรเห็นเหล่าเสนาอำมาตย์ที่รักษาพระนคร พระทัยก็ประหวั่นพรั่นกลัวพระเสโทไหล (เหงื่อ) โทรมทั่วพระสกลกาย ถึงกำแพงชั้นในซึ่งเป็นแก้วก็ทำท่าโจงกระเบนเหน็บรั้ง ด้วยเข้าพระทัยผิดคิดว่าเป็นน้ำ เสียงนางในร้องเย้ยเยอะว่ากษัตริย์บ้านนอก กระทำเชย ๆ พระองค์ก็รู้สึกได้รับความอัปยศอย่างยิ่ง

พระพุทธองค์แสดงธรรมโปรดพญาชมพูบดี

พญาชมพูบดีเมื่อมาถึงต่อหน้าพระพักตร์แห่งพระบรมพระศาสดาซึ่งเนรมิตกายเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ์ ก็ยังไม่หมดทิฏฐิมานะ และเมื่อพระพุทธองค์เชื้อเชิญให้แสดงฤทธิ์เดชอำนาจและของวิเศษทุกสิ่งทุกอย่างออกมา พญาชมพูบดีก็ต้องได้รับความอัปยศอย่างยิ่งขึ้นไปอีก ด้วยไม่อาจทำอันตรายพระพุทธองค์ได้เลย แม้แต่น้อย

เมื่อพระพุทธองค์ทรงพิจารณาเห็นว่าพญาชมพูบดีคลายทิฏฐิมานะ ลงมากแล้ว จึงแสดงพระธรรมเทศนาโปรดพญาชมพูบดีและเหล่าเสนาอำมาตย์ที่ติดตามมาด้วยจำนวนมากให้เห็นสิ่งที่เป็นสาระและไม่ใช่สาระให้เห็นโทษ แห่งการเวียนเกิด เวียนตาย ในวัฏสงสาร ทั้งให้เห็นทางแห่งพระนิพพาน พญาชมพูบดี และเหล่าเสนาอำมาตย์ต่างรู้สึกปีติโสมนัสปลดมงกุฏและ เครื่อง

ประดับของตนวางแทบพระบาทแห่งพระศาสดา เพื่อสักการะด้วย ความรู้สึกเทิดทูนและทูลขออุปสมบท ต่อพระพุทธองค์

จากนั้นพระพุทธองค์พร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์สาวก เทวดา อินทร์ พรหม คนธรรพ์ และนาคก็คลายฤทธานุภาพกลับสู่สภาพเดิม พระพุทธองค์ทรงพระทานอุปสมบทแก่พญาชมพูบดีพร้อมทั้งเหล่าเสนาอำมาตย์ และทรงแสดงพระธรรมเทศนาให้คลายความลุ่มหลงในเบญจขันธ์มีรูปเป็นต้นว่า อุปมาดั่งพยับแดด หาสาระตัวตนที่เที่ยงแท้อันใดมิได้ และแสดงธรรมเทศนาต่าง ๆ เป็นเอนกปริยาย พญาชมพูบดี และเหล่าเสนาอำมาตย์ก็ด่ำดื่มในพระอมตธรรมสลัดเสียซึ่งตัญหาอุปทานจิตของท่านที่เข้าอรหัตตผล สำเร็จเป็นพระอริยะบุคคลในบวรพระพุทธศาสนา

อานิสงส์การถวายผ้ากฐิน

(หลวงพ่อพระราชพรหมยานเถระ (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง จ. อุทัยธานี))

เวลานั้นถอยหลังจากนี้ไป ๘๑ กัป ก็ปรากฏว่ามีพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า "พระปทุมมุตระ" นั้นพระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

"โภ ปุริสะ" ดูก่อนท่านผู้เจริญ บุคคลใดเคยทอดกฐินไว้ในพระพุทธศาสนา แม้ครั้งหนึ่งในชีวิต ถ้าตายจากความเป็นคนยังไม่ถึงพระนิพพาน เพียงใดท่านผู้นั้นจะไปเกิดเป็นเทวดาหรือนางฟ้า ๕๐๐ ชาตินั้นหมายความว่าถ้าหมดอายุเทวดาหรือนางฟ้าจุติแล้วก็เกิดทันที ๕๐๐ ครั้ง เมื่อบุญหย่อนลงมานิดหน่อยเกิดเป็นเทวดาเกิดเป็นนางฟ้าไม่ได้ ลงมาเป็นมนุษย์จะเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ์ปกครองโลก ๕๐๐ ชาติ เมื่อเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ์ ๕๐๐ ชาติแล้วบุญก็หย่อนลงมาก็จะเป็นพระมหากษัตริย์ ๕๐๐ ชาติ หลังจากนั้นจะเป็นมหาเศรษฐี ๕๐๐ ชาติ

คำว่า เศรษฐี นี้มีเงินตั้งแต่ ๘๐ โกฏิขึ้นไปเขาเรียกว่ามหาเศรษฐี ถ้ามีเงินต่ำกว่า ๘๐ โกฏิแต่ว่าตั้งแต่ ๔๐ โกฏิขึ้นไปเขาเรียกว่า อนุเศรษฐี เมื่อเป็นมหาเศรษฐี ๕๐๐ ชาติแล้วก็เป็นอนุเศรษฐี ๕๐๐ ชาติหลังจากเป็นอนุเศรษฐีแล้วก็เป็นคหบดี ๕๐๐ ชาติ ก็รวมความว่าการทอดกฐินครั้งหนึ่งพระพุทธเจ้าท่านบอกว่านอกจากจะกลายเป็นเทวดา เป็นนางฟ้า เป็นเศรษฐีบุคคลที่ทอดกฐินครั้งหนึ่งในชีวิตจะปรารถนาพระโพธิญาณก็ย่อมได้นั้นหมายความว่าจะปรารถนาเป็น พระพุทธเจ้าก็ได้ จะปรารถนาเป็นอัครสาวกก็ได้ จะปรารถนาเป็นมหาสาวกก็ได้ จะปรารถนาพระนิพพานเป็นพระอรหันปกติก็ได้

ฉะนั้นการทอดกฐินแต่ละคราวขอบรรดาท่านพุทธบริษัทโปรดทราบถึงอานิสงส์คนที่เคยทอดกฐินแล้วแต่ละครั้งรวมความว่าถ้ายังไม่ถึงพระนิพพานเพียงใดคำว่ายากจนเข็ญใจจะไม่มีแก่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกชาติ

สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับการทอดกฐินตามที่ได้รับบัญญัติไว้ก็คือ การถวายผ้าแก่พระภิกษุสงฆ์ที่อยู่จำพรรษา ณ ที่ใดที่หนึ่ง และมีพระสงฆ์ผู้รับครบองค์สงฆ์ คือ ๔ รูปขึ้นไป ในครั้งพุทธกาลท่านกำหนดไว้ว่าการทอดกฐินมี ๓ อย่าง คือ

(๑) จุลกฐิน เดิมทีในสมัยพุทธกาลท่านถือเอาผ้าชิ้นเดียวเป็นสำคัญ จะเป็นผ้าสังฆาติ จีวร หรือสบงตัวหนึ่งอย่างหนึ่งอย่างใด ก็ถือได้เป็นผ้ากฐิน ไม่จำเป็นต้องมีครบทั้งไตรแต่ภายหลังต่อมาคติของการทอดจุลกฐินได้เปลี่ยนแปลงไปโดยผ้านั้นต้องเป็นการตัดเย็บและย้อมให้เสร็จภายในวันเดียว แล้วทำการถวายถึงต้องมีการจัดเตรียมวัสดุที่ใช้ให้พร้อมก่อนล่วงหน้าและใช้ความสามัคคีร่วมกันจึงเสร็จทันได้ นิยมว่าได้อานิสงส์เช่นกัน

(๒) ปกติกฐินจะมีผ้าครบไตรจะมีเพียงไตรเดียวก็ได้หรืออย่างน้อยนิยมมี ๓ ไตร คู่สวด ๒ ไตร ที่สำคัญคือ ไตรครองที่ใช้กรานกฐินเป็นหลัก

(๓) มหากฐิน จะมีผ้าไตรครบจำนวนพระทุกองค์ในวัดจึงถือว่าเป็นมหากฐิน อานิสงส์ที่ได้ จึงมีมากเป็นพิเศษได้ ร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐีมีทรัพย์มากเป็นพิเศษไม่อาจนับถ้วน อย่างเช่น นางวิสาขาอุบาสิกา

กฐินทั้งสามย่อมมีอานิสงส์ในเบื้องต้นเหมือนกับดั่งที่พระพุทธเจ้าได้เคยตรัสไว้ว่า “โภ ปุริสะ” ดูก่อนท่านผู้เจริญ บุคคลใดเคยทอดกฐินไว้ในพระพุทธศาสนาแม้ครั้งหนึ่งในชีวิต ถ้าตายจากความเป็นคนยังไม่ถึงพระนิพพานเพียงใด ท่านผู้นั้นจะไปเกิดเป็นเทวดาหรือนางฟ้า ๕๐๐ ชาตินั้นหมายถึงถ้าหมดอายุจากเทวดาหรือนางฟ้าจุติแล้วเกิดทันที ๕๐๐ ครั้ง เมื่อบุญหย่อนลงมาต้องมาเกิดเป็นมนุษย์ตั้งแต่ระดับพระเจ้าจักรพรรดิ์ปกครองโลก พระมหากษัตริย์มหาเศรษฐีอย่างละ ๕๐๐ ชาติ ลงมาตามกำลังที่เหลือ คำว่ายากจนเข็ญใจจะไม่พึงบังเกิดแก่ ผู้นั้นเลย นอกจากนั้นคิดจะปรารถนาสิ่งใดเรื่องใด อาทิเช่น ปรารถนาเป็น พระพุทธก็ได้ จะปรารถนาพระโพธิญาณก็ได้ จะปรารถนาเป็นอัครสาวกหรือมหาสาวกก็ได้แม้จะปรารถนาพระนิพพานก็ได้ เป็นพระอรหันต์ปกติก็ได้

ผู้ที่มาถวายกฐินก็จะต้องมีศรัทธาเป็นปกติ เป็นปกติทาน คือยินดีเสียสละบริจาคทานด้วยความเต็มใจไม่ใช่โลภบุญหรือทำบุญเอาหน้า อย่างนั้น

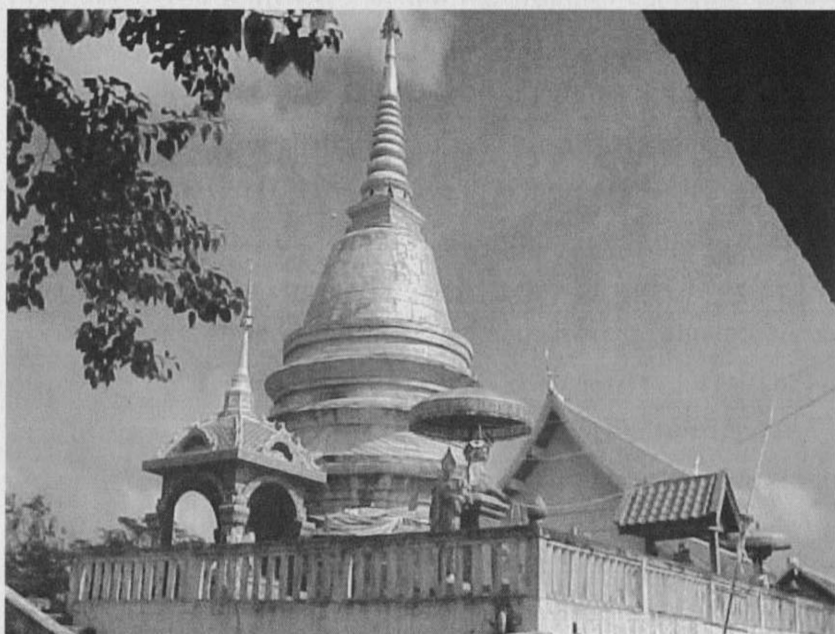
จิตขณะที่ทำจะไม่บริสุทธิ์ ผลที่ได้ก็ลดลงไปด้วย ไม่สวยงามเหมือนดั่งผู้ที่เขาทำบุญด้วยกุศลศรัทธาเพราะเขาทำไปแล้วก็เกิดความอิ่มเอิบในบุญเกิดปีติยินดีในบุญที่กระทำจิตใจก็ผ่องแผ้วมีความยิ้มแย้มแจ่มใสความผ่องใสของจิตยิ่งบริสุทธิ์มากเท่าใดก็จะฉายแสงเป็นราศีออกมาให้เห็นจนสังเกตุได้และยังส่งผลถึงความ สง่าของปราสาทวิมานของตนในแดนทิพย์อีกด้วย ดังนั้นในการทอดกฐินจึงควรตั้งจิตอธิฐานให้ดี

โบราณท่านกล่าวไว้ว่าการทอดกฐินทั้งสามอย่างมีอานิสงส์ส่งให้มาเป็นมหาเศรษฐีเหมือนกันแต่มีทรัพย์ต่างกัน จุลกฐินจะมีทรัพย์ ๘๐ โกฏิ ปกติกฐินจะมีอานิสงส์ได้เป็นมหาเศรษฐีมีทรัพย์ ๑๖๐ โกฏิ ส่วนมหากฐินนั้นส่งผล ให้มีทรัพย์มากมายเหลือคณานัก ถ้าเป็นปาฏิปุคคลิกทาน ถ้าวัดกันตามลำดับแล้วไล่เบี้ย ตั้งแต่ให้ทานคนไม่มีศีลจนพระอรหันต์ มีอานิสงส์ไม่เท่ากันแต่พอพูดสรุป โดยย่อว่า **ถวายทานกับพระอรหันต์ ๑๐๐ ครั้งมีผลไม่เท่ากับถวายทานกับ พระพุทธเจ้า ๑ ครั้ง ถวายทานกับพระพุทธเจ้า ๑๐๐ มีผลไม่เท่ากับถวายสังฆทาน ๑ ครั้ง** ถ้าถวายสังฆทาน ๑๐๐ ครั้งมีผลไม่เท่ากับถวายวิหารทาน ๑ ครั้ง คือสร้างวิหารมีการก่อสร้าง เช่นสร้างส้วม สร้างศาลาการเปรียญ สร้างกุฏิ สร้างโบสถ์ สร้างวิหาร เป็นต้น การถวายสังฆทาน ๑ ครั้งในชีวิตและถวายด้วยจิตที่บริสุทธิ์ และมีจิตศรัทธาแท้ พระพุทธเจ้าทรงกล่าวว่าผลของสังฆทานนี้จะ ดลบันดาลให้แก่บุคคลผู้ถวายเกิดไปทุกชาติขึ้นชื่อว่าความยากจนเข็ญใจไม่มี ในแดนใดที่เต็มไปด้วยความทุกข์ยากลำบากขัดสน คนที่ถวายสังฆทานแล้วจะไม่เกิดในที่นั้น ผลที่ให้ไปไกลมาก ท่านกล่าวว่าแม้แต่พระพุทธญาณเอง ก็ยังไม่เห็นผลที่สุดของการถวายสังฆทาน

คำว่า "ไม่เห็นที่สุดของการถวายสังฆทาน" หมายความว่าแม้แต่บุคคล ผู้เป็นเจ้าของสังฆทาน บำเพ็ญบารมีแล้วเกิดกี่แสนชาติก็ตามจนกระทั่งเข้านิพพาน อานิสงส์นั้นก็ยังไม่หมด นี่เป็นอำนาจของการถวายสังฆทาน

ฉะนั้นการถวายทานเป็นส่วนบุคคลกับถวายสังฆทาน อานิสงส์มันต่างกันหลายแสนเท่า แล้วก็ยังมีอีกเวลาหนึ่ง ถ้าพระออกจากสมาบัติ นี่คุณหนักเข้าไปอีกไม่รู้เท่าไร

ทีนี้การถวายสังฆทานแก่พระมีผลไม่เท่ากันอยู่อย่างหนึ่ง คือ หมายความว่า ถวายทานแก่ พระมีจิตกำลังฟุ้งซ่านไปด้วยอำนาจของนิวรณ์ ๕ ประการ อย่างนี้เราถวายกี่หมื่นกี่แสนอานิสงส์มันก็ไม่มาก ถ้าหากว่าถวายแก่ท่านผู้ปฏิบัติธรรมกรรมฐาน ถ้าหากเข้าถึงจิตบริสุทธิ์เรื่องบริสุทธิ์แค่ไหนก็ช่าง อย่างน้อยที่สุดก็มี ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ บางท่านก็เข้าถึง ญาณสมาบัติ บางท่านที่เป็น พระอริยะเจ้า ถ้าเข้าถึงผลสมาบัติ ถ้าถวายทานกับท่านที่ออกจาก นิโรธสมาบัติ หมายความว่า ให้คนเดียวนะ ก็ให้ผลปัจจุบันทันด่วน ให้ผลวันนั้นเลย

พระธาตุพญากวางคำองค์เดิมกำลังบูรณะใหม่
(ยังไม่แล้วเสร็จ)

อานิสงส์การถวายผ้าไตร

(หลวงพ่อพระราชพรหมยานเถระ (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง จ. อุทัยธานี))

พระพุทธเจ้าท่านทรงตรัสว่า ภิกขเว ดูก่อนภิกษุทั้งหลายบุคคลใดที่ได้เคยถวายผ้าไตรจีวรไว้ในพระพุทธศาสนา ถ้าไปเกิดเป็นผู้หญิงจะมีเครื่องลดามหา-ประสาธน์อย่างนางวิสาขา กล่าวเครื่องลดามหาประสาธน์นี้เป็นเครื่องแต่งกาย อันมีค่าที่สุดของนางวิสาขา ที่ใช้คลุมตั้งแต่ศีรษะลงมาถึงจรดข้อเท้า ส่วนบนมี นกยูงประดับเพชร ๒๐ ทะนาน และแก้ว ๗ ประการอีกต่างหาก ราคาในขณะนั้น ๑๖ โกฏิ แต่ถ้าเกิดเป็นผู้ชายในเวลาที่จะบรรลุเป็นพระอรหันต์ก็ดี หรือต้องการบวชเป็นพระในพระพุทธศาสนา ถ้าได้อุปสมบทต่อหน้าพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงเรียกว่า “เอหิภิกขุ” แปลว่าท่านจงเป็นภิกษุมาเถิด เพียงเท่านี้ผ้าไตรจีวรอันสำเร็จด้วยฤทธิ์ จะลอยมาจากอากาศแล้วสวมลงมาในร่างกายโดยทันที

หลวงพ่อพระราชพรหมยานเถระ (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง) เล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่า การถวายผ้าเนื่องด้วยกฐินก็ดี สังฆทานก็ดี เทวดาเคยถามพระพุทธเจ้าว่า การให้ทานอะไรชื่อว่าเป็นการให้ผิวพรรณ ?

พระองค์ทรงบอกว่า การให้ผ้าผ่อนท่อนสไบ ได้ชื่อว่า เป็นการให้ผิวพรรณ คำว่าผิวพรรณ หมายความว่าให้มีผิวพรรณสวย นั่นคือการถวายผ้าคือเรื่องของการปรารถนาจะให้มีผิวพรรณดี

ส่วนรูปร่างความสวยงามของทรวดทรงร่างกายนั้นหากว่าปรารถนาจะมีรูปร่างทรวดทรงงดงามได้รูปสมส่วน ท่านให้ถวายพระพุทธรูป เพราะอานิสงส์ของการถวายพระพุทธรูปส่งผลให้เมื่อตายจากความเป็นมนุษย์แล้วหากไปเกิดเป็นเทวดานางฟ้าหรือพรหม จะมีกายทิพย์ที่มีความสว่างมากถ้าเกิดเป็นคนก็จะเป็นคนที่มีรูปร่างทรวดทรงสวยไปทั่วร่างกาย

บุญถวายสังฆทาน

(หลวงพ่อพระราชพรหมยานเถระ (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง จ. อุทัยธานี))

เรื่องเผาตามประเพณีจีน (กงเต็ก) มีหมอที่จังหวัดพิจิตร หมอผู้หญิงนะ แกไปเจริญพระกรรมฐานที่วัด พ่อเป็นจีน เวลาพ่อแกตายแกทำบุญเต็มที่ทั้งประเพณีไทยและประเพณีจีนปรากฏว่า วันหนึ่งแกนั่งเจริญพระกรรมฐานอยู่ เตี่ยก็มาบอกว่า

อีหนูตึกขี้เถ้า รถยนต์หรือแบงค์ขี้เถ้าที่มึงเผาไป กูไม่ได้รับเลย ผีเขาไม่ใช้ ขี้เถ้า

แกก็ถามว่า "จะให้ทำอย่างไรละ"

เตี่ยบอกว่า "ถวายสังฆทาน ให้กูก็แล้วกัน ที่เอ็งทำบุญไปครั้งนั้น เตี่ยไม่ได้รับเลยและเอ็งก็ไม่ได้บุญด้วย แต่ที่เตี่ยไม่ตกนรกเพราะเตี่ยนึกถึงพระพุทธเจ้าอยู่"

ลูกสาวถามว่า "จะเอาอะไรบ้าง"

เตี่ยบอกว่า "ถ้ามีพระพุทธรูปหน้าตักกว้าง ๕ นิ้วขึ้นไป เตี่ยจะมีรัศมีกายสว่างมาก เพราะเทวดาหรือพรหมเขาถือความสว่างของร่างกาย ไม่ได้ดูที่เครื่องแต่งตัว ถ้ามีผ้าจีวรด้วย เครื่องประดับของเตี่ยจะสวยขึ้นกว่าเดิมและถ้ามีอาหารด้วย ความเป็นทิพย์ของร่างกายจะดีกว่าเก่า"

แล้วแกขึ้นรถมาที่นี่มาขอถวายสังฆทาน ก็บอกแกว่าจะถวายสังฆทานที่ไหนก็ได้ แกก็ไม่ยอม

ถามว่าทำไมไม่ถวายวัดใกล้ๆ แกตอบว่าไม่ไว้ใจ กลัวจะเอาพระพุทธรูปไปขายก็เลยมาถวายที่นี่ แกถามว่าเตี่ยดีขึ้นหรือไม่ก็ตอบว่าเป็นเรื่องของคุณต้องสัมผัสกันเอง เวลาทำสมาธิให้ทำใจปกติ อย่าไปนึกถึงเตี่ย จิตฟุ้งซ่านมันจะไม่เห็น แกก็พยายามทำใจแบบนั้น

ตอนเช้าแกก็มาบอกว่า แกดีใจนอนไม่หลับ เตี่ยแกมาแพรวพราวสวยระยับกว่าเก่า และเห็นตัวเองว่าออกไปคุยกับเตี่ย ก็สวยคล้ายเตี่ย เพราะว่า

การถวายสังฆทานให้คนตายนั้นเราเองก็ได้ ๑๐๐% เพราะผีต้องโมทนาจึงจะได้ บุญก็ยังอยู่ที่เราเต็มที่

ในเมื่อแกทำเองอานิสงส์สูง เพราะกังวลน้อยบุญมาก กังวลมากบุญน้อย ถ้าจัดงานเป็นพิเศษจะไม่ได้บุญเลย งานยิ่งใหญ่เท่าไร บุญยิ่งหดมากเท่านั้น พอเริ่มงานก็ฆ่าเป็ด ฆ่าไก่ **บาปเข้ามาก่อน บุญมันเข้าไม่ได้มันไม่ถูกกัน บุญเหมือนแสงสว่าง บาปเหมือนกับความมืด** ที่ไหนมืดที่นั้นต้องไม่สว่าง ถ้ามีสว่างมันจะมืดหรือ ถ้าเขาฆ่าไว้เยอะแยะแล้ว เราไม่ได้สั่งมันไม่มีอะไร มันจำเป็นนักหรือว่าเวลาทำบุญต้องเลี้ยงเหล้ากันด้วย จะต้องฆ่าสัตว์ พระองค์ไหนเขาสั่ง ลงทุนทำบุญทำศพหมดไป ๕-๖ หมื่น พระได้ไปกี่สตางค์ค่าอาหาร พระกินไปสัก กี่ช้อน มันเป็นหมื่นหรือเปล่า ไอ้เงินหมื่นมันจ่ายอะไรกันแน่ บางทีหมดค่าเหล้าไปกี่พันก็ไม่รู้ หมดค่าเชือดไก่เชือดปลาไปเท่าไรอันนี้ ตัวบาปทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องบุญแล้วอ้างว่าทำบุญใช่ไหม

และบุญถวายสังฆทานเป็นบุญที่ใหญ่มาก ที่พระพุทธเจ้าบอกว่าทำบุญกับท่าน ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายสังฆทาน ๑ ครั้ง แล้วลงทุนก็ไม่มาก กังวล ก็ไม่มี

ส่วนการอุทิศส่วนกุศล เคยถามพญายมท่านว่า แม้แต่พระที่อยู่นิพพานยังทราบการทำบุญของคน การทำความดีนี้ที่นิพพานทราบแล้ว ท่านก็โมทนา นิพพานอยู่อันดับสูงสุดมาก ก็ไอ้นรกนี้แค่ตูดหม้าจะโมทนาไม่ได้หรือ

พญายมท่านบอกว่าจะเปรียบเทียบให้ฟัง สมมติว่า ตัวท่านนี้นะ ผมเอาไปเผาด้วย เอาหอกดาบ ขวานมาฟันแทงด้วย เจ็บอยู่แบบนั้น ร้อนก็ร้อน ใครเขาส่งขนมให้กิน ท่านจะกินได้ไหม ?

ท่านเปรียบเทียบได้ง่ายจริงๆ กินไม่ได้ ร้อน ! ท่านก็บอกว่าทุกข์ เวทนามันมาก ไม่มีโอกาสโมทนา **นรกมี ๒ อันดับด้วยขุมใหญ่กับบริวารกับยมโลกีนรก** ถ้ายมโลกีนครต้องแบ่งชั้น ถ้าหนักเกินไปก็ไม่มีสิทธิ์โมทนา ถ้าปานกลางไม่หนักมากอาจโมทนาได้เลย โดยเฉพาะถ้าเป็นบุญสังฆทานเห็นจะสู้ไม่ไหว ถ้าถามว่าสังฆทานดึงคนตกนรกได้ไหม ควรจะตอบว่ายังดึงไม่ได้ดีกว่า

การอุทิศส่วนกุศล

(การสนทนา ถาม-ตอบ ปัญหาธรรมของหลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง กับลูกศิษย์)

ผู้ถาม : หลวงพ่อค่ะ ลูกทำสังฆทานให้ สัมภเวสี (คนที่ตายก่อนอายุไข วิญญาณจะเป็นผีเร่ร่อน) ถ้ากลับไปแล้วจะกรวดน้ำให้ได้ไหมค่ะ

หลวงพ่อ : การอุทิศส่วนกุศล ในพุทธศาสนานี้ไม่มีน้ำ แต่ว่าที่พระเจ้าพิมพิสารทำเป็นองค์แรก เพราะว่าศาสนาพราหมณ์เขาถือว่า ถ้าจะทำอะไรกับใคร ต้องให้คนนั้นแบมือแล้วเอาน้ำราดลงไปและตอนที่พระเจ้าพิมพิสารทำ พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ห้าม เพราะเป็นประเพณีนิยม

เวลาที่พระเจ้าพิมพิสารอุทิศส่วนกุศลต้องใช้น้ำ เพราะว่าตอนนั้นท่านเพิ่งพบพระพุทธเจ้า ประเพณีของพราหมณ์ยังชินอยู่แต่ว่าใจท่านตั้งตรงเวลาอุทิศ ส่วนกุศลจริง ๆ ในพระพุทธศาสนาไม่ต้องใช้น้ำผีกลับเปรตต้องวิ่งกลับ เพราะไม่ได้กินแน่ เพราะฉันเคยพบมาแล้ว แต่ไม่มีน้ำนะว่า อิมินา เพลินไป ยังไม่ถึงครึ่งก็มีคน ๒ คน ถือโซ่มาคล้องคอปั๊บลากไปเลย

ผู้ถาม : มีบางคนเขาบอกว่า กรวดน้ำแบบแห้ง ตายไปชาติหน้าจะแห้งแล้งเพราะไม่มีน้ำ โบราณเขาพูดอย่างนี้จะจริงหรือเปล่าค่ะ

หลวงพ่อ เขาพูดได้ยินหรือเปล่า คนที่พูดมาได้ยินหรือเปล่า คนโบราณพูดอย่างนี้ คนโบราณพูดหรือเปล่า ถ้าได้ยินแสดงว่าเขาพูดจริง แต่ก็ไม่ได้แห้งแล้งจริง การอุทิศส่วนกุศล พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้ใช้น้ำ ฉันใช้น้ำวันเดียว วันบวชว่าไม่ถูกเลย ต้องระวังน้ำหยดอีก ผีไม่ได้กินน้ำ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ฉันไม่เคยใช้น้ำเลย ก็เห็นผีได้รับ แต่ชาติหน้าถ้าจะทำอย่างนั้น ถ้าฉันยังไม่ตายก็ไม่ได้เหมือนกัน แต่ไม่เป็นไรนะ ! กินน้ำเกลือเผื่ออยู่แล้ว เผื่อชาติหน้าจะอด !

ผู้ถาม : อ้อ มิน่าล่ะ หลวงพ่อให้น้ำเกลือบ่อย ๆ

หลวงพ่อ : ใช่ มีทั้งน้ำสะอาด น้ำเกลือ น้ำหวาน เผื่อไว้ตลอด

รวมความว่า เวลาจะอุทิศส่วนกุศล ให้ใช้ภาษาไทยสั้น ๆ อย่างทำบุญสังฆทาน เราก็ตั้งใจว่าการบำเพ็ญกุศลในวันนี้ ผลที่จะมีแก่ข้าพเจ้าเพียงใด

ขออุทิศส่วนกุศลให้แก่....(บอกชื่อ)....ขอให้มาโมทนารับผลเช่นเดียวกับข้าพเจ้า

และตอนที่พระสงฆ์ให้พรนี้ ก็ขอเจ้าภาพและทุกท่านบำเพ็ญกุศลแล้ว ตั้งจิตปรารถนาเอาตามความประสงค์ สมมติว่าท่านทั้งหลายตั้งใจเพื่อพระนิพพาน อันนี้ก็ต้องเผื่อไว้ด้วยว่าหากสมมติว่าตายจากชาตินี้แล้ว ยังไม่ถึงซึ่งพระนิพพานเพียงไร สมมติว่าเราตาย ถ้าเราไม่เผื่อไว้ละก็มันจะขลุกขลัก ฉะนั้นการอธิฐานจิต คือ ตั้งอธิฐานเขาเรียกว่า อธิฐานบารมี เจริญพระกรรมฐานก็ดี ถวายสังฆทานก็ดี อธิฐานว่าขอผลบุญนี้จงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าเข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ แต่ทว่าถ้าหากข้าพเจ้าไม่เข้าถึงพระนิพพานเพียงไร จะเกิดใหม่ในชาติใดก็ตาม ขอคำว่า "ไม่มี" จงอย่าปรากฏแก่ข้าพเจ้า

ถ้าเราต้องการอะไรให้มันมีทุกอย่าง จะไม่รวยมากก็ช่าง เท่านี้ก็พอแล้ว

ผู้ถาม : เมื่อทำบุญแล้วถ้าจะอุทิศส่วนกุศลภายหลังจะได้ไหมค่ะ

หลวงพ่อ : การทำบุญไปแล้วครั้งหนึ่งสักกี่ปี ๆ บุญก็ยังมีอยู่ ถ้าทำไปแล้ว สัก ๓๐ ปี ก็ยังอุทิศส่วนกุศลได้ บุญมันไม่หาย ไม่ใช่เราทำบุญแล้วเดี๋ยวเดียว มันหายไป ไม่ใช่อย่างนั้นนะ

ผู้ถาม : แล้วถ้าเผื่อทำบุญแล้ว ไม่ได้อุทิศส่วนกุศล จะได้บุญเต็มที่ไหมคะ

หลวงพ่อ : ก็ได้เต็มที่อยู่แล้ว เราเป็นผู้ได้สมบูรณ์แบบ แต่อยู่ที่ว่าเราจะให้เขาหรือไม่ให้ การอุทิศส่วนกุศลนี่นะ ถ้าเราไม่ให้เราก็กินคนเดียวใช่ไหม ทีนี้ ถ้าเราให้เขา ของเราก็ไม่หมดอีก ส่วนที่เราให้ไปไม่ได้ยุบไปจากที่เดิม

อย่างเรื่องของ พระอนุรุทธ สมัยที่ท่านเกิดเป็นคนเกี่ยวหญ้าช้างของมหาเศรษฐี เวลาที่ท่านทำบุญแล้ว เจ้านายของท่านขอแบ่งบุญท่านก็สงสัยว่าการแบ่งบุญน่าจะแบ่งได้ไหม จึงไปถามพระปัจเจกพุทธเจ้าที่ท่านรับบาตรนะ ท่านก็เปรียบเทียบให้ฟังว่า **"สมมติว่าโยมมีคบ แล้วก็มีไฟด้วย คนอื่นเขามีแต่คบไม่มีไฟ ทุกคนต้องการแสงสว่าง ก็มาขอต่อไฟที่คบของโยมแล้วคบทุกดวงก็ สว่างไสวหมด อยากทราบไฟของคุณโยมจะยุบไปไหม"**

ท่านอนุรุทธ ก็บอกว่า ไม่ยุบ แล้วท่านก็บอกว่า "การอุทิศส่วนกุศลก็ เหมือนกัน ให้เขา เขาโมทนา แต่บุญของเราเต็ม ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์"

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ การให้ธรรมะเป็นทานชนะการให้ทานทั้งปวง

การแผ่ส่วนกุศล

(การสนทนา ถาม-ตอบ ปัญหาธรรมของหลวงพ่อฤๅษีลิงดำ วัดท่าซุง กับลูกศิษย์)

ผู้ถาม : การแผ่ส่วนกุศลไปให้แก่บิดามารดา ท่านจะได้รับผลไหมค่ะ

หลวงพ่อ : การได้รับส่วนกุศลนี้ ถ้าหากท่านมีโอกาสโมทนา ท่านก็ได้รับ เหมือนเราเอาสิ่งของไปให้แก่ผู้รับเขาไม่รับ เขาจะได้ไหม ถ้าพวกเขาอยู่ในนรก ไฟไหม้ทั้งวัน ถูกสรรพาวุธสับฟันทั้งวัน ถ้าเราเอาขนมไปให้เขากิน เขากินได้ไหม

ผู้ถาม : ไม่ได้ค่ะ

หลวงพ่อ : อยู่ในแดนเปรต ๑๑ จำพวกไม่ได้รับแต่ถ้าเป็นพวกที่ ๑๒ คือ ปรทัตตูปชีวิเปรต พวกนี้มีโอกาสโมทนา

ผู้ถาม : แล้วผู้สร้างจะได้ไหมค่ะ

หลวงพ่อ : ไม่แน่ ถ้าสร้างดีก็ได้บุญ ถ้าสร้างไม่ดีก็ได้บาป

ผู้ถาม : เป็นไงคะ

หลวงพ่อ : คือก่อนจะทำบุญก็กินเหล้ากันก่อน พอพระไปก็กินเหล้ากันแล้ว ถ้าหากมีเจตนาบริสุทธิ์ ไม่มีบาป มีแต่บุญ ผู้สร้างได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ คือบุญนี้ จะได้กับผู้สร้างก่อน แล้วผู้สร้างอุทิศให้กับผู้อื่น ถ้าเขามีโอกาสโมทนาก็ได้รับ

เจ้ากรรมนายเวร

(การสนทนา ถาม-ตอบ ปัญหาธรรมของหลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง กับลูกศิษย์)

ผู้ถาม : หลวงพ่อครับ คำว่า เจ้ากรรมนายเวรนี้หมายถึงอะไรบ้างครับ

หลวงพ่อ : เจ้ากรรมนายเวรนี้ตัวตนมันไม่มีหรอก มันเป็นเรื่องของกรรม ที่เป็นอกุศลกรรม ถ้าบอกว่าเจ้ากรรมนายเวร ก็หมายถึง บาปที่เป็นอกุศลกรรม ที่เราทำไว้ ตัวจริงที่เราเคยทำเขาไม่มายุ่งกับเราหรอก อย่างเราฆ่าปลาตาย ปลาก็ไม่เข้ามายุ่งกับเรา แต่ว่า กฎของกรรมมันคอยเล่นงานเรา ถ้าปลามานั่งจองเวรคอยลงโทษเรา แกก็ไม่ต้องไปเกิดหละ

คำว่า เจ้ากรรมนายเวร นี่นะถ้าว่าตามส่วนจะว่าไม่มีก็ไม่ได้ ถ้าเราปฏิบัติ ถึงขั้นสุกขวิปัสสโก เราจะบอกว่าไม่มีตัวเพราะไม่เคยเห็น แต่ว่าตั้งแต่เตวิชโช ขึ้นไปเขาเห็น ต้องพูดตามขั้นนะ ถ้าเราว่ากันตามหนังสือก็คิดว่าจะไม่มี

ผู้ถาม : แล้วเราอุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวรเราจะได้รับไหมครับ

หลวงพ่อ : คือว่าอุทิศไปให้เขาจะได้รับ หรือไม่ได้รับก็ตาม บุญที่เราทำ เป็นผลให้เกิดความสุข ไอ้กรรมต่าง ๆ ที่เป็นอกุศลที่ตัวเราทำไปแล้ว เราไปยั้งมันไม่ได้ แต่ทว่าเราทำกรรมดีมีกำลังเหนือมันมันก็กวดไม่ทันเหมือนกัน

สำหรับคำอุทิศส่วนกุศลที่ใช้กันอยู่เดียวนี้ก็ยาวเหมือนกัน แต่ยาวตามท่านบอก บทอุทิศส่วนกุศลท่อนแรก ให้เจ้ากรรมนายเวรนั้นหลวงปู่โตมาบอก แล้วก็บทอุทิศส่วนกุศลอีก ๓ ท่อน พระยายมราชมาบอก สำหรับท่อนที่สองที่ให้เทวดามาอนุโมทนา

ท่านบอกว่า เวลาอุทิศส่วนกุศล ขอบอกให้ผมโมทนาด้วย ท่านบอกว่าลูกหลานของท่านก็คือลูกหลานของผม แล้วมันก็ไม่แน่นักหรอก บางทีไปอยู่สำนักผมมันอาจจะลืมก็ได้ เขาอาจจะนึกถึงบุญไม่ออก ถ้าสำนึกบุญไม่ออกผมก็จะได้บอกว่า เขาสั่งให้เป็นพยาน มันเป็นธรรมดา ถ้าทำทั้งบุญทั้งบาป บางทีกรรม บางอย่างมันปกปิด เวลาถามถึงเรื่องบุญนี่มันนึกไม่ออก ถ้านึกไม่ออกก็มีความจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องปล่อยให้ตกนรก หากว่าถาม ๓ เที่ยวนึก

ไม่ออก ผมจะได้ประกาศว่า ที่เขาเคยบอกฉันไว้ เวลาทำบุญเขาบอกให้ฉันเป็นพยาน แล้วก็ประกาศกุศลนั้น ก็ได้ไปสวรรค์

ผู้ถาม : ทีนี้การอุทิศส่วนกุศลแก่บุคคลต่าง ๆ ที่ตายไปแล้ว จำเป็นไหมครับว่าจะต้องออกชื่อ รู้สึกว่ามันมีมากเหลือเกิน

หลวงพ่อ : ถ้านึกได้ก็ออกชื่อเขาก็ได้ ถ้าออกชื่อนะดีอยู่อย่าง ถ้ากรรมหนาอยู่นิด ถ้าออกชื่อเจาะจงเขาได้เลยนะ ถ้านึกไม่ออกก็ว่ารวม ๆ ญาติก็ดีไม่ใช่ญาติก็ดี...เอาอย่างนี้ดีกว่า ถ้าขืนไปไล่ชื่อสงสัยจะไม่จบ มันมีอยู่คราวหนึ่งนานแล้ว ไปเทศน์กัน ๓ รูป บังเอิญที่ไปมีอารมย์จิตคล้ายคลึงกันเวลาเพลเขาก็ถวายอาหาร ก็มีพระอื่นรวมด้วย ๕ รูป

ที่นี้ตาทายก เขานำอุทิศส่วนกุศลในวันนั้น แกออกชื่อคนตายแล้วก็บรรดาญาติทั้งหลายที่ตายไปแล้วบอกเท่านั้นแหละ พวกผีก็เข้ามาเป็นหมื่นล้อมรอบศาลาอยู่ไอ้คนที่เป็นญาติรับโมทนาแล้ว ผิวพรรณดีขึ้น ไอ้พวกที่ไม่ใช่ญาติก็เดินร้องไห้กลับ พอเขานิมนต์เข้าไปเทศน์ตอนลงท้ายเขาถามกันถึงว่าอุทิศส่วนกุศลทำอย่างไร รูปที่มีปากร้ายอยู่สักหน่อยบอกว่า ญาติโยมที่นำอุทิศส่วนกุศล อย่าให้ใจแคบเกินไปนักซิ อย่าลืมว่าการทำบุญแต่ละคราวพวก **ปรทัตตูปชีวีเปรต** ก็ดี พวก **สัมภเวสี** ก็ดี จะมายืนล้อมรอบอย่างบทสวด **อยัญจะโข น่ะ** พวกบรรดาผีทั้งหลายทั่วบริเวณจะคอยโมทนา แต่ถ้าเราให้แต่ญาติ ญาติก็จะได้ แต่บุคคลอื่น ที่ไม่ใช่ญาติจะไม่ได้ ฉะนั้นก็ควรจะให้ต่อ ๆ กันไป คือว่าให้ทั้งหมด **ทั้งญาติและไม่ใช่ญาติ**

ของฝากจากพญายม

(หลวงพ่อพระราชพรหมยานเถระ (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี))

(เรื่อง **การอุทิศส่วนกุศล** ท่านพยายม (ลุงพุฒิ) ท่านมาสั่งให้หลวงพ่อบอกลูกหลาน เมื่อวันปวารณาออกพรรษา ปี ๒๕๓๑ ซึ่งหลวงพ่อได้เล่าให้ฟังดังนี้)

หลวงพ่อ : พญายมกับท่านลุง (นายบัญชี) มาเที่ยววันออกพรรษา บอกว่า **คนที่ผมจะช่วยได้ ต้องเฉพาะคนที่ผ่านสำนักผมเท่านั้น**

ถามท่านว่า : ลุงมีข่าวอะไรส่งบ้างละ

ท่านบอกว่า : ไม่มี ผมหยุดนรกการ ๓ วัน รู้จักไหม๊ ชาวบ้านเขาหยุดราชการ ใช่ไหม๊ ส่วนหยุดนรกการ ๓ วัน เมื่อวานนี้ (ออกพรรษา), วันนี้ (ปวารณา), และพรุ่งนี้ ถามทำไม ?

ท่านบอกว่า : วันสำคัญนี้ วันมหาปวารณาผมไม่สอบสวน เลยถามว่า ถ้าเวลาที่ลุงไม่สอบสวน พวกที่คอยการสอบสวนเขามีอิสระใช่ไหม

ท่านบอกว่า : ตามปกติเขามีอิสระอยู่แล้ว ไอ้ที่ไปยืนที่นั่น เขายืนรอคนไม่ให้ลงนรกเท่านั้นเอง

คือว่าผมมีหน้าที่ไม่ให้ลงนรก แต่ก็ต้องไปตามกฎของกรรม ถ้ารู้กฎของบุญนิดหนึ่งท่านให้ไปสวรรค์ก่อนเลย ท่านจัดอย่างนั้น เลยถามท่านว่า ถ้าเขาอิสระอย่างนี้เขาไปได้ไหม

ท่านบอกว่า เขาไปไหนก็ได้ ถึงเวลาสอบสวนเขาก็มาเอง กฎของกรรมมันบังคับ

หมายความว่า เราต้องถูกสอบสวน ไม่งั้นเขาจะลงนรกทันที ถ้าเขามายืน ที่นั่น ยังมีโอกาสพ้นหรือไม่พ้น ยังไม่แน่

ถามว่า : ถ้าบรรดาญาติอุทิศส่วนกุศล เขาจะมีโอกาสได้รับไหม

ท่านบอกว่า : ถ้าญาติฉลาด ได้รับทุกคน

ญาติฉลาด หมายความว่า ทำบุญแล้วอุทิศส่วนกุศลให้ตรงให้คนเดียว

อย่าให้คนอื่น แต่ต้องออกชื่อนะ เพราะเวลานั้นยังเป็นเวลาปลอดอยู่ มีสภาพคล้าย สัมภเวสี ก็ถามท่านว่า ทำบุญอย่างไหน พวกนี้จึงจะไปสวรรค์ชั้นสูง มีความสุขมาก มีความสุขน้อย หรือไม่ได้รับเลย

ท่านบอกว่า แดนใดที่ไม่มีบุญ ทำแล้วก็ไม่ได้รับเหมือนกัน

หมายความพระเรานี่ล่ะ ! เป็นพระแต่หัวแต่ผ้าเหลืองมีไหม... นี่แหละ ทำไปเท่าไรเจ๊งหมด ขาดทุน ท่านบอกว่าอย่างนี้ทำเท่าไร ก็ไม่มีผล อุทิศส่วนกุศลให้แก่พวกนั้นเขาก็ไม่ได้รับ เพราะรับไม่ไหว ถ้าทำบุญที่เขตมีบุญน้อย เขามีอานิสงส์น้อย เขาก็มีความสุขน้อย นี่เราก็ไม่ต้องพูดกัน ทำบุญที่มีอานิสงส์ใหญ่ที่เป็น บุญมากก็ได้รับผลมาก ก็ถามถึงบุญ ท่านก็บอกสังฆทานนี่ดีที่สุด

แล้วท่านก็บอกว่า ไปบอกชาวบ้านเขานะว่า คนที่ผมจะช่วยได้จริง ๆ ต้องคนที่ผ่านเฉพาะสำนักผมเท่านั้นนะ อย่าง **สัมภเวสี เปรต อสุรกาย** ไม่ผ่านท่าน ท่านช่วยไม่ได้ แล้วคนที่ลงนรกทันใดก็ช่วยไม่ได้ เพราะไม่ได้ผ่านสำนักท่าน คนที่ต้องผ่านสำนักท่าน เมื่อผ่านสำนักท่านก็ต้องคอยอยู่ เลยถามท่านว่าทำอย่างไรถึงความแน่นอนจึงจะปรากฏ ลุงจะช่วยได้

ท่านก็เลยบอกว่า เอาอย่างนี้ เวลาเขาทำบุญ อุทิศส่วนกุศลให้แก่คนตาย ถ้ายังไม่มั่นใจให้บอกว่า ถ้าบุคคลนี้ยังมีโอกาสโมทนาเพียงใดขอพญายมเป็นพยานด้วย ถ้าหากว่าพบเธอเมื่อใด ขอให้บอกเธอโมทนาเมื่อนั้น

ท่านบอกว่า เพียงแค่เท่านี้แหละ ท่านก็ไม่ต้องสอบสวนมันโผล่หน้าเข้าไป ผมก็บอกว่า เฮ้ย... ! ข้าทำบุญอย่างโน้นมึงโมทนาโว้ย... มันก็ไปสวรรค์เลย แค่นี้ละก็ไม่ต้องเหนื่อย (แล้วหลวงพ่อก็จบการสนทนาระหว่างท่านกับพญายมเพียงแค่นี้)

ถ้าญาติของเราตาย ตายด้วยอำนาจอุปฆาตกรรม คือไม่สิ้นอายุ ฟ้าผ่าตาย สุนัขกัดตาย มดกัดตาย ยุงกัดตาย คลอดบุตรตาย ถูกฆ่าตาย ถูกยิงตาย รถชนตาย แต่ก็ไม่แน่นัก บรรดาพวกนี้มีอายุไขก็มี แต่ก็เผื่อเหนียวไว้ก่อน สมมติว่าเขาเป็นสัมภเวสี พอตายไปแล้วไม่ต้องทำบุญมาก ทำบุญให้ได้บุญชัด ๆ หาอาหารชนิดที่ไม่บาป เอาผ้าไตรมา ๑ ไตร เอาพระพุทธรูป ๑ องค์ นิมนต์พระมารับสังฆทานที่บ้าน ทำเงียบ ๆ อย่ามีเหล้ายาปลาปิ้ง อย่าทุบแม้แต่ไข่สักลูกหนึ่ง เมื่อทำบุญเสร็จ อุทิศส่วนกุศลให้เฉพาะคนที่ตาย ไม่ให้ใคร

ทั้งหมด ทำอย่างนี้ท่านผู้นี้จะมีความสุข ได้รับผลบุญทันที มีความผ่องใส มีความอิ่มเอิบ เมื่อเข้าถึงอายุไขเมื่อใด ก็เป็นอันว่าพวกนี้จะได้ไปถึงด่านของสวรรค์ก่อน

คนเราเกิดมาที่ไม่เคยทำชั่วเลยนะไม่มี ถ้าเราจะชดใช้บาปมันก็ชดใช้ไม่ไหวในทางเดียวในกิจของทางพุทธศาสนาคือหนีบาป การภาวนาให้จิตทรงตัว การคิดถึงคุณพระรัตนตรัยพยายามรวบรวม **บารมี ๑๐** ประการไว้ให้ครบถ้วน พยายามตัด **สังโยชน์ ๑๐** ประการให้หมด **จรนะ ๑๕** ปฏิบัติให้ครบถ้วน มี **พรหมวิหาร ๔** ให้ครบถ้วน ทรงศีลให้บริสุทธิ์ มี **อิทธิบาท ๔** ทรงตัว เมื่อมีการทรงตัวดังกล่าวมาแล้วนี้ ลูกรักของพ่อจะไม่เกิดอีกต่อไป

(หลวงพ่อพระราชพรหมยานเถระ (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี))

ที่มาของพระรุ่นอธิษฐานบารมี เนื้อพญากวางคำทำน้ำมนต์รักษาโรค

รุ่นนี้เพราะมีเนื้อพญากวางคำโพธิสัตว์แปรสภาพเป็นหินบดผสมอยู่นั้น ในสมัยที่เริ่มสร้างวัดพระธาตุดอยพญากวางคำมีชาวบ้านกะเหรี่ยงป่วยไข้ไม่สบาย จึงได้ขอเอาเนื้อพญากวางคำชิ้นหนึ่งมาอธิษฐานแช่น้ำทำน้ำมนต์ดื่มรักษา อาการก็ทุเราเบาบางลงจนหาย จนเป็นที่รู้จักติดต่อมาจึงได้เก็บไปรักษาไว้อยู่ไม่ขาด จนในปีที่ผู้เขียนได้ขึ้นมาดูแลหลวงปู่ท่านได้บอกให้ไปเก็บรักษาไว้มิให้สูญหายถูกทำลายไป ต่อมาก็มีศรัทธาชาวบ้านมาขอเนื้อหินพญากวางคำอยู่ไม่ขาด ข้าพเจ้าผู้บันทึกจึงได้อธิษฐานขออนุญาตนำเนื้อหินพญากวางคำมาบดสร้างพระรุ่นนี้ขึ้นกับองค์หลวงปู่ เพื่อเป็นการสงเคราะห์อนุเคราะห์ญาติโยมทั้งหลาย ใช้พระรุ่นนี้แช่ในขันน้ำแล้วอธิษฐานจิตถึง

พระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ทั้งหลาย เทพ พรหม เทวดา ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย มีองค์หลวงปู่พระครูบาเจ้าชัยยะวงศาเป็นที่สุด จงมาสงเคราะห์อนุเคราะห์ในการทำน้ำมนต์รักษาโรคภัยไข้เจ็บโดยไม่เกินกฎของกรรม กำกับด้วยคาถา “นะโมพุทธายะ นะมะพะทะ จะภะกะสะ จิเจตะสา มหามันตังมังสังมิคะสุ วรรณะพระชัยยะโพธิ สัตโต” “อิติปิโสฯ สวาขาโตฯ สุปฏิปันโนฯ” ทั้ง ๓ ห้อง (จะได้ผล หรือไม่ขั้นอยู่ที่กำลังใจคือความศรัทธาของผู้นำพระไปใช้) พระรุ่นนี้มีคุณโยมพรณรงค์ สุวชัยสุทธิ์ เป็นเจ้าภาพจัดสร้างถวายจำนวนประมาณหนึ่งหมื่นองค์มีมวลสารในการสร้างดังนี้

๑. เนื้อพญากวางคำมหาโพธิสัตว์เจ้า
๒. พระธาตุข้าวก้นบาตรพระพุทธเจ้า
๓. ข้าวก้นบาตรหลวงปู่
๔. ข้าวที่หลวงปู่อธิษฐานถวายข้าวพระพุทธเจ้า
๕. ผงธูปหลวงปู่สวดมนต์ไหว้พระ
๖. ผงพระปัจเจก, ผงพระธาตุห้าร้อยพระอรหันต์, ผงพระธาตุพระสีวลี

(พระตุดีเก็บรักษามาจากองค์หลวงปู่)

๗. ผงพระมหาจักรพรรดิ หลวงปู่ดู่ วัดสะแก อยุธยา
๘. ผงทรายเงิน ทรายทอง อิฐพระธาตุพนมองค์เดิม
๙. น้ำมนต์หลวงปู่ดู่ วัดสะแก อยุธยา
๑๐. น้ำมนต์ น้ำมันชาตรีหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง)
๑๑. น้ำมนต์หลวงปู่ ฝนหินเนื้อพญากวางคำ (ให้ไว้เมื่อปี ๒๕๔๒)
๑๒. น้ำมนต์จากบาตรน้ำมนต์หลวงปู่
๑๓. น้ำจากบ่อน้ำทิพย์วัดพระพุทธบาทห้วยต้ม
๑๔. น้ำมนต์ น้ำมันเก้ากลิ่น หวงพ่อจำเนียร วัดถ้ำเสือ กระบี่
๑๕. ผงยาพระฤาษี (อยู่ในหิน หลวงปู่บอกให้โยมปกรณ์เก็บรักษาไว้)

(ผสมเนื้อพญากวางคำ)

พระธาตุข้าวในบาตรพระพุทธเจ้า
ฝังอยู่ในพระผงรุ่นอธิษฐานบารมี

หลวงปู่สอนกรรมฐาน
ณ กุฏิศรัทธานิมิตร พ.ศ.๒๕๔๒

ท่านทั้งหลายเป็นที่ทราบกันดีว่าองค์หลวงปู่ท่านไม่ค่อยมีเวลาว่างที่จะมา นั่งสอนธรรมกรรมฐานปกติหลวงปู่จะไม่นิ่งเฉยง่าย ๆ ถ้าไม่ล้มป่วยจนช่วยองค์เองไม่ได้ เป็นที่ทราบกันว่าองค์ท่านมักจะสอนโดยการทำงานให้ดูเป็นตัวอย่าง เช่น วันหนึ่งผู้บันทึกได้อยู่ช่วยองค์ท่านแกะซองปัจจัยเพื่อคัดแยกตามลำดับ ค่ามากน้อย ไม่ทันสังเกตว่าองค์ท่านแกะซองจดหมายใส่ปัจจัยอย่างระมัดระวังว่าซองจะบอบช้ำเสียหาย ผู้บันทึกนั้นพอจับซองจดหมายใส่ปัจจัยขึ้นมาก็ฉีกที่มุมซองจนเกิดเสียงดังขึ้น พอเสียงดังเงียบลงเสียงขององค์หลวงปู่ก็ดังขึ้นมาทันทีว่า ทำให้ดูเป็นตัวอย่างแล้วไม่ดู ค่อย ๆ แกะอย่าฉีกซองมันยังมีอายุอยู่ กล่าวคือซองจดหมายที่ใส่ปัจจัยนั้นพอแกะอย่างดีแล้วยังสามารถนำไปใช้งานอย่างอื่นได้อีก

ท่านให้เณรนำมาแกะคลี่ออกแล้วนำ มาติดต่อกันจนได้ความกว้างยาวเท่าผ้าอาสนะปูนั่งแล้วนำผ้าอาบน้ำฝนมาเย็บเป็นปลอกสวมจึงได้ผ้าปูนั่งทำมาจากซองจดหมายใส่ปัจจัย ท่านสอนวิธีใช้ของทุกอย่าง ให้ประหยัดประโยชน์ คุ้มค่าที่สุด นี่แหละครูบาอาจารย์สอนกรรมฐานในการทำงานเป็นโอกาสดีที่วันนั้นผู้บันทึกได้รับใช้หลวงปู่ตามลำพังจึงได้กราบเรียนถามการปฏิบัติกรรมฐานว่าการนั่งสมาธิกรรมฐานนั้นนั่งอย่างไรปฏิบัติแบบไหน ท่านได้เมตตาสอนการนั่งกรรมฐานนั้นว่า การนั่งสมาธินั้น พอจิตสงบระงับแล้วให้พิจารณาหาโทษของจิตที่คิดอกุศลอันมีโทษมากนักก็ให้แก้ข้อนั้นก่อน ว่าเป็นไปตามกฎของ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา รูปนามเป็นทุกข์ ไม่กินไม่หิว ไม่ทำงานก็ไม่กิน ก็เป็นทุกข์ความสุขอยู่กลาง ๆ คือการวางอุเบกขา ใครเขาชมก็ไม่ติดใครเขาด่าก็ไม่บ่นด่าตอบ ร้อนก็ไม่บ่น หนาว ก็ไม่บ่น คิดว่าไม่ใช่ตัวของกูสุดท้ายคือวิญญาณ พาให้เกิด ให้ตายมาเกิด ก็เป็นทุกข์ ตายไปถ้ามีโทษหนักเกินไปเกิดเป็นสัตว์ในอบายภูมิทั้งสี่ ก็เป็นทุกข์มาเกิดเป็นสัตว์ เช่น กวางอยู่

ในป่ามีอิสระใช่ว่าจะหากินแบบสบาย ยามหลับ หูจะหลับไม่ได้ ต้องคอยดักจับฟังเสียงอย่างมีสติไม่ประมาท ดังฟังหาข้าศึกคือสัตว์อื่น เช่น เสือจะมาถึงตัว ถ้าได้กลิ่นที่มีพิษ หรือสัตว์อื่นหรือคนมาทางนั้นก็หลบไป ทางนี้ขณะที่หากินผลไม้ต้องคอยระวัง กินไปดูไปมองซ้ายมองขวา ดมดูกลิ่นของสัตว์มี่จะมาทำอันตรายมันเป็นกิริยาอันทำให้เกิดตวามทุกข์ เป็นสัตว์มีความทุกข์ยิ่งกว่าคนหลายเท่า ต้องระวังภัยมากกว่าคนหลายเท่า ต้องระวังภัยมากกว่า คนระวังภัยคือสัตว์อื่นที่มีกำลังมากกว่ามาทำร้าย ระวังภัยคืออดอาหารกินได้แต่ใบ รากผลลำต้นกินไม่ได้ สัตว์ที่ไม่อดอาหารคือตัวตุ่น หากินได้ทั้ง ราก ต้น หัว หากินอยู่ในดิน แต่ก็เป็นทุกข์ที่ต้องขุดดิน สุดท้ายคือ อนัตตา หาแก่นสารไม่ได้ รูปร่างร่างกายเมื่อตายไปแล้วเน่าเปื่อยไม่กลับฟื้นคืนมา เป็นเด็กต่อมาโตเป็นผู้ใหญ่นับวันก็แก่ชราลงไป อายุก็สั้นเข้ามาเรื่อย ๆ สุดท้ายก็ดูแลตัวเองไม่ไหว กรรมฐานจริงอยู่ในตัวตนคนของเรา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา กรรมฐาน อื่นเป็นกรรมฐานของเปรียบเทียบ เห็นคนป่วยไข้ไม่สบายให้พิจารณาที่ความป่วยไข้ไม่สบายให้พิจารณาที่ความป่วยไข้ไม่สบาย ไม่สบายมีแต่ความทุกข์ทรมานหาที่สิ้นสุดไม่ได้

สนฺจิตฺโต ภิกขุ

ธรรมปกิณกะ
โดยหลวงปู่พระครูบาเจ้าชัยยะวงศาพัฒนา

การสร้าง ฉัตร ช่อฟ้า โบสถ์ วิหาร

ฉัตร โดยเฉพาะฉัตรเหนือพระพุทธรูป เท่ากับแผ่บารมีของพระพุทธองค์คลุม ๓ โลกคือ มนุษย์โลก เทวโลก และพรหมโลก เหมือนกับพระพุทธเจ้ากำลังแสดงพระธรรมเทศนา แดดร้อนมีคนมากางร่มให้ อานิสงส์ ที่คนมากางร่มจะได้รับคือ จะได้เป็นพญาเจ้าเมือง สูงส่งกว่าคนทั่วไป จะปรารถนาจะไปนิพพาน ก็ได้ หรือปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าก็ได้

ช่อฟ้า เปรียบเหมือนทหารกองเกียรติยศของพระพุทธเจ้า ผู้สร้างจะมีอานิสงส์เทียบเท่าเสนาบดีใหญ่ หรือจะปรารถนาจะไปพระนิพพานก็ย่อมได้

บุญฆ่าบุญ

ครูบาอาจารย์ที่มีคนนับถือมาก อย่างหลวงพ่อมหาวีระ (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง) ครูบาเจ้าอภิชัยขาวปี นั้นท่านพักผ่อนไม่ทัน (ไม่มีเวลาพัก) ตัวอย่าง ครูบาอภิชัยขาวปี วัดพระพุทธบาทผาหนาม มีคนนิมนต์ท่านไปโน่นไปนี่ไม่หยุดหย่อนพาท่านไปทรมาน คนที่มานิมนต์นั้นถือเป็นบุญโภละ ความโลภอยากได้ดี มีสุขมานิมนต์ท่านไปโปรด ด้วยความเมตตาของท่าน ท่านก็ไม่ขัดคน ถึงแม้ท่านจะขัดคน คนพวกนั้นก็ไม่ยอม จนถึงวาระสุดท้ายท่านป่วย ทรมานท่านเหนื่อย มีคนมานิมนต์แบกหามท่านไปจนท่านมรณภาพลงในระหว่างทาง นี้คือบุญฆ่าบุญ เป็นการใช้หนี้กรรม เจ้าหนี้มาทวงจำเป็นต้องใช้จนตาย

คำถวายผ้ากฐิน

"นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ" กล่าว ๓ จบ

อิมัง ภันเต สะปะริวารัง กะฐินะจีวะระทุสัง สังฆัสสะโอโณชะยามะ สาธุโน ภันเต สังโฆ

อิมัง สะปะริวารัง กะฐินะจีวะระทุสัง ปฏิคัณหาตุ ปะฏิคะเหตตะวา จะอิมินา ทุสเสนะ กะฐินัง อัตถะระตุ อัมหากัง ฑีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ผ้ากฐินจีวรกับทั้งบริวารนี้ แก่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์จงรับผ้ากฐินจีวร กับทั้งบริวารนี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย ครั้นรับแล้ว จงกรานกฐินด้วยผ้าผืนนี้ เพื่อประโยชน์และความสุข และเพื่อมรรคผล นิพพาน แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ในชาติปัจจุบันนี้ด้วยเทอญฯ สาธุ (แม้ไม่ถึงพระนิพพานเพียงใด ขอคำว่าไม่มี จงอย่าได้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าเทอญ)

คำถวายสังฆทาน

อิมานิ มะยังภันเต (ภัตตานิ สังฆทานิ พุทธะรูปัง) สะปะริวารานิ ภิกขุ สังฆัสสะ โอโนชะยามะ สาธุโนภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ (ภัตตานิ สังฆทานิ พุทธรูปัง) สะปะริวารานิ ปฏิคัณหาตุ อัมหากัง ฑีฆารัตตัง หิตายะ สุขายะ ฯ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวาย (ภัตตาหาร สังฆทาน พุทธรูป) กับทั้งบริวารนี้ แก่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์จงรับ (ภัตตาหาร สังฆทาน พุทธรูป) กับทั้งบริวารนี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุข และเพื่อมรรคผล นิพพาน แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ในชาติปัจจุบันนี้ด้วยเทอญ. สาธุ

คำอุทิศส่วนกุศล

"อิทัง บุญญะผะลัง" ผลบุญใด ที่ข้าพเจ้าทั้งหลายได้บำเพ็ญแล้ว ณ โอกาสนี้ ข้าพเจ้าทั้งหลายขออุทิศส่วนกุศลนี้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ที่เคยล่วงเกินมาแล้ว ในชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ดี ขอเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย จงโมทนาส่วนกุศลนี้ ขอจงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า ตั้งแต่วันนี้ตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพาน

และข้าพเจ้าทั้งหลาย ขออุทิศส่วนกุศลนี้ ให้แก่เทพเจ้าทั้งหลายที่ปกปักรักษาข้าพเจ้า และเทพเจ้าทั้งหลาย ทั่วสากลพิภพและพญายมราชจงโมทนา ส่วนกุศลนี้ ขอจงเป็นสักขีพยาน ในการบำเพ็ญกุศลของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วยเถิด

และขออุทิศส่วนกุศลนี้ ให้แก่ท่านทั้งหลายที่ล่วงลับไปแล้ว ที่เสวยความสุขอยู่ก็ดี เสวยความทุกข์อยู่ก็ดี เป็นญาติก็ดี ไม่ใช่ญาติก็ดี ขอท่านทั้งหลายจงโมทนาส่วนกุศลนี้ พึงได้รับประโยชน์ความสุข เช่นเดียวกับข้าพเจ้าจะพึงได้รับ ณ กาล บัดเดี๋ยวนี้เทอญ ผลบุญใดที่ข้าพเจ้าทั้งหลายได้บำเพ็ญมาแล้ว ณ โอกาสนี้ ขอ ผลบุญนี้จงเป็นปัจจัย ให้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้เข้าถึงซึ่งพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้เถิด

คาถาเงินล้าน

(ตั้งนะโม ๓ จบ)
สัมปะจิตฉามิ นาสังสิโม
พรหมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ประรายันติ (คาถาปัดอุปสรรค)
พรหมา จะ มหาเทวา อภิลาภา ภะวันตุเม (คาถาเงินแสน)
มหาปุญโญ มหาลาโภ ภะวันตุเม (คาถาลาภไม่ขาดสาย)
มิเตพาหุหะติ (คาถาเงินล้าน)
พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา
วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมานะ พุทธัสสะ
สวาโหม (คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า)
สัมปะติจฉามิ (คาถาเร่งลาภให้เร็วขึ้น)
เพ็ง เพ็ง พา พา หา หา ฤๅ ฤๅ

(บูชา ๕ จบ ตัวคาถาต้องว่าทั้งหมด)

กรณียเมตตาสูตร

บรรดาธรรมที่พระพุทธองค์ตรัสเทศนานั้น ท่านผู้รู้ได้แบ่งไว้ ๓ ประเภท คือ ธรรมที่เป็นส่วนเหตุเป็นข้อปฏิบัติ ธรรมที่เป็นส่วนผลของการปฏิบัติและธรรมที่เป็นส่วนอุปการะช่วยเหลือธรรมที่เป็นส่วนเหตุ กรณียเมตตสูตรเป็นเป็นพระสูตรหนึ่ง ซึ่งพระพุทธองค์ตรัสธรรมไว้ทั้งครบทั้ง ๓ประเภท ตอนแรกตรัสไตรสิกขา ศีล สมาธิ ปัญญาว่าเป็นกรณีกิจที่ผู้ฉลาดในประโยชน์เมื่อปราถนาจะบรรลุสันตบท คือ พระนิพานจะพึงกระทำด้วยการปฏิบัติดำเนินตามตอนต่อมาตรัสอุปการธรรมสำหรับช่วยเหลือไตรสิกขา ซึ่งเป็นข้อปฏิบัตินั้น ๑๔ ข้อ ก็ควรเปรียบด้วยน้ำกระสายช่วยตัวยานั้น อุปการธรรม ๑๕ ข้อ

๑. สกฺโก ผู้ปฏิบัติต้องเป็นคนกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเอาจริงเอาจัง

๒. อุชุ เป็นคนตรง

๓. สุหุชุ เป็นคนซื่อครง

๔. สุวโจ เป็นคนว่าง่าย สอนง่าย

๕. มุทุ เป็นคนสุภาพอ่อนโยนละมุนละไม แต่ไม่อ่อนแอในการปฏิบัติ

๖. อนติมานี ไม่เป็นคนดูหมิ่นผู้อื่นด้วยมีมานะถือตัว

๗. สนฺตุสฺสโก เป็นคนรู้จักพอแล้วในทางโลก แต่ไม่พอในทางธรรมสัมมาปฏิบติ

๘. สุภโร เป็นคนเลี้ยงง่าย ไม่เห็นแก่ปากแก่ท้อง

๙. อปฺกิจฺโจ เป็นผู้มีกิจธุระน้อยจะได้ขวนขวายทำกิจธุระไตรสิกขาให้มาก

๑๐. สลฺลหุกวุตฺติ เป็นผู้มีความประพฤติเป็นไปในทางเบาเนื้อเบาตัวเบาจิตเบาใจ ไม่มีสิ่งไรๆ เกินไปกว่าที่จำเป็น ไม่ต้องห่วงหน้าห่วงหลัง ไปไหนมาไหนได้สะดวก

คณะศัทธาผู้เข้าร่วมบริจาคพิมพ์หนังสือ ประวัติพระธาตุดอยพญากวางคำ ครั้งที่ ๒

บริษัทพิชย์พิศาลและในเครือ	
คุณแม่บุญเลื่อน	วิชัยพรหม
คุณวันเดือน	ศักดิ์สุทธยาคมและครอบครัว
นายแพทย์จรัสศักดิ์ - คุณอาภาวี	เรืองพีระกุล พร้อมบุตร - ธิดา
คุณวิสุตร	ตั้งศักดิ์สถิตย์
คุณสุภาพ	มาฒฒิวัฒน์
คุณอมรา	โอฬารอุ้มบุญ
คุณอำนวย - คุณณัฐพล	ทองอยู่
คุณลัดดาวัลย์	ธารายุทธ
คุณเชิดศักดิ์	เมธาธไนศวรรย์
คุณแม่ประไพ	ศิริทรัพยากร
คุณชัยพร - คุณประภาวดี	ภู่พงศ์
คุณอัญชลี	สุนทรนนท์
แม่ชีเสนอ	ศรียา
คุณวิภาวดี	เลอวิเศษย์
คุณพรณรงค์	สุวชัยสุทธ์
คุณภัทรานิษฐ์	อธิสิขีนยง
คุณธัญญธร	บุญยง
คุณสมพิศ	โพธิ์จ้อย
คุณนาริสสร	ศิริธรรมานุสรณ์
คุณช่อผกา	เสาวภาคสุนทร
คุณลักษมี	บุญยศ
คุณดวงมาลา	เกษมอมร
คุณรจิตรา	เกษมอมร
คุณพิศิณี	เกษมอมร
คุณพรสิริ	การุณรังษีวงค์

คุณวนิดา	โรจยารุณ
คุณรังสิมา	ศิริวโรธากุล
คุณนัฐชานันท์	ทวีโชติวัฒน์
คุณเขมิกา	เทศทะนงค์
คุณยวน	ขมหวาน
คุณประไพ	จำปาศรี
คุณศิริพร	หิรัญศุภโชค
คุณประสิทธิ์	ทองนาค
คุณศิวพันธ์ - คุณชนัญญา	หมื่นรัตน์
คุณพรรณี	ธีรานุกูร
คุณประเสริฐ	คุณธรรมดี
คุณประชา	คุณธรรมดี
คุณเจษฎา	คุณธรรมดี
คุณพจมาน	คุณธรรมดี
ประเทืองทิพย์	ชินหงษา
คุณธวัช	อัศวเสถียรวงศ์
คุณไพเราะ	อัศวเสถียรวงศ์
คุณชัยยศ	อัศวเสถียรวงศ์
คุณอัจฉรา	อัศวเสถียรวงศ์
คุณสุนทรี	อัศวเสถียรวงศ์
คุณชัยชนะ	อัศวเสถียรวงศ์
คุณฉัตรฐพลธ์	อัศวเสถียรวงศ์
คุณวันทนีย์	กำนนมาศ

สถานรับเลี้ยงเด็กและส่งเสริมพัฒนาการ "สนุกรู้"

ผู้จัดพิมพ์ วัดพระธาตุดอยพญากวางคำ อำเภอทุ่งหัวช้าง จังหวัดลำพูน

ผู้จัดทำ พระสง่า สนฺตจิตฺโต

พิมพ์ครั้งที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙

จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม

วัตถุประสงค์ เผยแผ่ประวัติในท้องถิ่นให้แพร่หลาย

สถานที่ติดต่อ พระสง่า สนฺตจิตฺโต วัดพระธาตุดอยพญากวางคำ อ.ทุ่งหัวช้าง จ.ลำพูน

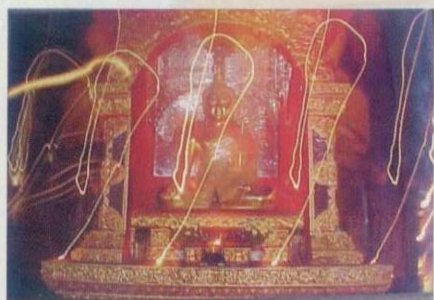

ครูบาเจ้าชัยยะวงศาพัฒนา
เมื่ออายุ ๕๔ ปี

หลวงปู่พระครูบาเจ้าชัยยะวงศาพัฒนา
“สาธุ โอกาสะ พระอาจาริยะ ขะมามิภันเต”

พระมหาปัญจะเถระแห่งล้านนาไทย

ครูบาเจ้าชัยลังกา
วัดพระบรมธาตุแก่งสร้อย

ครูบาเจ้าศรีวิชัย
วัดบ้านปาง

ครูบาเจ้าชัยยะวงศาพัฒนา
วัดพระพุทธบาทห้วยต้ม

ครูบาเจ้าพรหมา
วัดพระพุทธบาทตากผ้า

ครูบาเจ้าอภิชัยขาวปี
วัดพระพุทธบาทผาหนาม